

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยคของเด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้สื่อนิทานแผ่นเดียว ในศูนย์การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. การเขียนประโยค
3. นิทาน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 21) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือ หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินไม่สามารถรับฟังเสียงได้เหมือนเด็กปกติ ซึ่งอาจจะเป็นเด็กหูหนวกหรือหูตึงก็ได้

เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบลขึ้นไป วัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 100, 1,000, และ 2,000 เฮอส์ซท์ ในหูข้างที่ตึกว่า เด็กไม่สามารถใช้การได้ยินให้เป็นประโยชน์เต็มประสิทธิภาพในการฟังอาจเป็นผู้สูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิดหรือเป็นการสูญเสียการได้ยินในภายหลังก็ตาม

เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน 26 - 89 เดซิเบล ในหูข้างตึกว่า เมื่อวัดโดยใช้เสียงบริสุทธิ์ความถี่ 500, 1,000, และ 2,000 เฮอส์ซท์ เป็นเด็กที่สูญเสียการได้ยินเล็กน้อยไปจนถึงการได้ยินขั้นรุนแรง เดซิเบล เป็นหน่วยวัดความดังของเสียงที่มีความดังมากมีหน่วย เดซิเบลสูง เสียงที่มีความดังค่อนมีหน่วย เดซิเบลต่ำ เช่น เสียงกระซิบ มีความดังประมาณ 10 - 20 เดซิเบล เสียงพูดที่ได้ยินชัดมีความดังประมาณ 60 เดซิเบล เสียงมอเตอร์ไซด์ขณะเร่งเครื่องอาจมีความดัง ถึง 110 เดซิเบล (ผดุง อารยะวิญญู, 2542 : 21)

ความบกพร่องทางการได้ยิน มีหลายระดับ ตั้งแต่หูตึง คือ ได้ยินเล็กน้อยไปจนถึงไม่ได้ยินมาก ไม่ได้ยินเลย ถ้าไม่มีเครื่องช่วยฟังและชั้นหูหนวก คือ ใส่เครื่องช่วยฟังแล้วก็ยังแทบใช้ประโยชน์ไม่ได้

การแบ่งระดับการได้ยินนั้นใช้เกณฑ์พิจารณาอัตราความพิการของหูของสมาคมโสตศอนาสิก แพทย์ประเทศไทย ซึ่งได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานของระดับการได้ยิน ตามค่ามาตรฐานระหว่างชาติ ISO 1964 โดยใช้ค่าเฉลี่ยระดับการได้ยินที่ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮอรัซท์ ในหูข้างดีกว่าดังนี้ (ศิริพร โทจันทร์. 2546 : 7 ; อ้างถึงใน ศรียา นิยมธรรม. 2541 : 195 - 99)

ระดับหูตึงเล็กน้อย	26 - 40	เดซิเบล
ระดับหูตึงปานกลาง	41 - 55	เดซิเบล
ระดับหูตึงค่อนข้างมาก	56 - 70	เดซิเบล
ระดับหูตึงมาก	71 - 90	เดซิเบล
ระดับหูหนวก	90	เดซิเบลขึ้นไป

ตารางที่ 1 แสดงระดับการได้ยิน

ระดับการได้ยิน	ค่าเฉลี่ยระดับเริ่มได้ยินเสียง บริสุทธิ์ที่ความถี่ 500,1,000 2,000 เฮอรัซท์ (เดซิเบล) ในหูข้างที่ดีกว่า	ความสามารถในการเข้าใจ
ความสามารถ ในการเข้าใจ หูตึงเล็กน้อย	ไม่เกิน 25 เดซิเบล 26 - 40 เดซิเบล	ได้ยินเสียงพูด เสียงกระซิบเบา ๆ ไม่ลำบากในการรับฟังคำพูด ไม่ได้ยินเสียงพูดเบา ๆ แต่ได้ยิน เสียงพูดปกติไม่จำเป็นต้องใช้ เครื่องช่วยฟังตลอดเวลา อาจใช้ เฉพาะบางโอกาส เช่น เรียน หนังสือ
หูตึงปานกลาง	41 - 55 เดซิเบล	ไม่ได้ยินเสียงพูดปกติ ต้องพูดดัง กว่าปกติจึงจะได้ยิน เช่น มีปัญหา ในการฟังเสียงต้องใช้เครื่อง ช่วยฟัง

ระดับการได้ยิน	ค่าเฉลี่ยระดับเริ่มได้ยินเสียง บริสุทธิ์ที่ความถี่ 500,1,000 2,000 เฮอ์ซท์ (เดซิเบล) ในหูข้างที่ดีกว่า	ความสามารถในการเข้าใจ
หูตึงปานกลาง	56 - 70 เดซิเบล	พูดเสียงดังแล้วยังไม่ได้ยิน จำเป็นต้องใช้เครื่องช่วยฟัง ตลอดเวลา
หูตึงรุนแรง	71 - 90 เดซิเบล	ต้องตะโกนหรือใช้เครื่องขยาย เสียงจึงจะได้ยิน และได้ยินไม่ชัด
หูหนวก	91 เดซิเบลขึ้นไป	ตะโกนหรือขยายเสียงแล้วยัง ไม่ได้ยินและไม่เข้าใจความหมาย บางคนอาจใช้เครื่องช่วยฟังได้บ้าง บางคนอาจไม่ได้ประโยชน์จาก เครื่องช่วยฟังเลย

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป จนถึง 90 เดซิเบล เรียกว่า เด็กหูตึง สามารถใช้เครื่องช่วยฟังเพื่อรับฟังให้ชัดเจนขึ้นไป สำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป เรียกว่า เด็กหูหนวก และจากการสูญเสียการได้ยินทำให้มีผลต่อความสามารถในการสื่อความหมายหรือการเรียนรู้ภาษาของเด็ก

2. เกณฑ์การตัดสินเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เด็กที่ได้รับการตัดสินว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ต้องมีคุณลักษณะ ดังนี้ ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 21 - 22)

2.1 เด็กหูหนวก ได้แก่เด็กที่

2.1.1 สูญเสียการได้ยินในหูข้างดีกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป และเป็นการสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด หรือ

2.1.2 สูญเสียการได้ยินในหูข้างที่ดีกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป และเป็นการสูญเสียในภายหลัง (หลังคลอด) หรือ

2.1.3 สูญเสียการได้ยินในหูข้างที่ดีกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป และเป็นการสูญเสียการได้ยินก่อนเด็กพูดได้ เขียนได้

2.1.4 ไม่สามารถเรียนหนังสือได้ หรือไม่มีพัฒนาการทางภาษาทัดเทียมกับ
เด็กปกติหากเด็กไม่ได้รับบริการ การศึกษาพิเศษ

2.2 เด็กหูตึง ได้แก่เด็กที่

2.2.1 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 - 89 เดซิเบล (ISO) ในหูข้างที่ต่ำกว่า
เป็นการสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด

2.2.2 สูญเสียการได้ยินในหูข้างที่ต่ำกว่า 29 - 89 เดซิเบลขึ้นไป และเป็น
การสูญเสียการได้ยินในภายหลัง (หลังคลอด) หรือ

2.2.3 สูญเสียการได้ยินในหูข้างที่ต่ำกว่า 29 - 89 เดซิเบลขึ้นไป และเป็น
การสูญเสียการได้ยินก่อนเด็กพูดได้ เขียนได้

3. ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 76 - 77) ได้กล่าวถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
มีลักษณะดังนี้

1. การพูด เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีปัญหาทางการพูด เด็กอาจพูด
ไม่ได้หรือพูดไม่ชัด ซึ่งขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยินของเด็ก เด็กที่สูญเสียการได้ยิน
เล็กน้อยอาจพูดได้ เด็กที่สูญเสียการได้ยินในระดับปานกลางสามารถพูดได้ แต่อาจไม่ชัดส่วน
เด็กที่สูญเสียการได้ยินมากหรือหูหนวก อาจพูดไม่ได้เลยหากไม่ได้รับการสอนพูดในวัยเด็ก
นอกจากนี้ การพูดขึ้นอยู่กับอายุของเด็ก เมื่อสูญเสียการได้ยินอีกด้วย หากเด็กสูญเสียการได้ยินมา
แต่กำเนิดเด็กก็จะมีปัญหาในการพูดอย่างมาก แต่ถ้าเด็กสูญเสียการได้ยินหลังจากที่เด็กพูดได้แล้ว
ปัญหาในการพูดจะน้อยกว่าเด็กที่สูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด ปัญหาในการพูดของเด็กนอกจาก
จะขึ้นอยู่กับความรุนแรงของการสูญเสียการได้ยินแล้ว ยังขึ้นอยู่กับอายุของเด็กเมื่อเด็กสูญเสีย
การได้ยินอีกด้วย

2. ภาษา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาเกี่ยวกับภาษา เช่น มีความรู้
เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยคที่ผิดหลักภาษา เป็นต้น ปัญหาทางภาษาของเด็ก
คล้ายคลึงกับปัญหาในการพูดนั่นคือ เด็กที่สูญเสียการได้ยินมากเท่าใดยังมีปัญหาในทางภาษามาก
ขึ้นเท่านั้น

3. ความสามารถทางสติปัญญา ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการ
ได้ยิน อาจคิดว่าเด็กประเภทนี้มีสติปัญญาต่ำ ความจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น ท่านอาจคิดว่าเด็กที่มี
ความบกพร่องทางการได้ยินมีสติปัญญาต่ำ เพราะว่าท่านไม่อาจสื่อสารกับเขาได้หากท่านสามารถ
สื่อสารกับเขาได้เป็นอย่างดีแล้ว ท่านอาจเห็นว่าเขาเป็นคนฉลาดก็ได้ ความจริงแล้ว

ระดับสติปัญญาของ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการรายงานการวิจัยเป็นจำนวนมาก พบว่า มีการกระจายคล้ายเด็กปกติ บางคนอาจโง่ บางคนอาจฉลาด บางคนฉลาดถึงขั้นเป็นอัจฉริยะก็มี จึงอาจสรุปได้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ใช่เด็กโง่ทุกคน

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวนมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิธีการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดผลที่ปฏิบัติกันอยู่ในปัจจุบันเหมาะที่จะนำมาใช้กับเด็กปกติมากกว่า วิธีการบางอย่างจึงไม่เหมาะสม กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

5. การปรับตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอาจมีปัญหาในการปรับตัว สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการสื่อสารกับผู้อื่น หากเด็กสามารถสื่อสารได้ดี ปัญหาทางอารมณ์อาจลดลงทำให้เด็กสามารถปรับตัวได้แต่ถ้าเด็กไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่น ได้ดี เด็กอาจเกิดความคับข้องใจซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องปรับตัวมากกว่าเด็กปกติ. บางคนเสียอีก เด็กที่มีความฉลาดอาจปรับตัวได้ดี ส่วนเด็กที่ไม่ฉลาดอาจมีปัญหาในการปรับตัว

จูไรรัตน์ มาประสพ (2547 : 7 ; อ้างถึงใน แสงจันทร์ คำเมือง. ม.ป.ป. : 11)

ได้กล่าวถึงพฤติกรรมโดยทั่วไปของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้

1. ไม่ใช้ภาษาพูดเพื่อการสื่อความหมาย ถ้าใช้ภาษามักใช้ค่อนข้างน้อยหรือใช้ภาษาไม่ต้องตามหลักไวยากรณ์ มีความจำกัดในการใช้ศัพท์
2. ชอบจ้องหน้าผู้อื่น
3. ตาไวต่อการเคลื่อนไหวของสิ่งต่าง ๆ รอบตัวมักหันไปดูที่มา
4. ไม่ค่อยหัวเราะหรือถ้าหัวเราะก็จะมีเสียงค่อนข้างแปร่ง
5. พูดไม่ชัดเสียงพูดผิดปกติ
6. ไม่พูดหรือเล่นเสียงกับตัวเองขณะเล่น
7. ไม่ชอบร้องเพลงหรือไม่แสดงอาการเพลิดเพลินกับเสียงดนตรี
8. อาจพบการใช้เสียง เอ้อ อ้า เรียกความสนใจจากผู้อื่น
9. ชอบทำท่าไม้
10. แสดงอาการต่อเสียงที่ดังในระดับที่เราพอได้ยินค่อนข้างสม่ำเสมอบางทีแสดงอาการหวาดกลัวต่อเสียง
11. ชอบให้ผู้ใหญ่แสดงความรัก โดการกอด อุ้ม ลูบศีรษะ เป็นต้น
12. ค่อนข้างซนชอบหยิบจับของมาพิจารณา
13. ชอบเล่นของต่าง ๆ มากกว่า เล่นกับเพื่อนที่หูปกติ

14. ชอบกับเพื่อนโดยใช้วิธี การสัมผัสกันบ่อยครั้ง เช่น ตีหลัง ตบศีรษะ เป็นต้น

จูไรรัตน์ มาประสพ (2547 : 7 ; อ้างถึงใน นิรันดร สันติตระกูล. 2527 : 31) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่พบเห็นโดยทั่ว ๆ ไปดังนี้ ชอบใช้อวัยวะเห็นแก่ตัว ถือตัวเองเป็นใหญ่ ตามใจตัวเอง

1. ขี้ระแวงสงสัย
2. ก้าวร้าว
3. หัวดี
4. ไม่ค่อยสำนึกในบุญคุณผู้อื่น
5. ไม่รู้จักตนเอง ไม่รู้จักประมาณตนเอง
6. เข้าใจตนเองในทางที่ผิด ๆ ไม่ตรงกับสภาพที่เป็นจริง
7. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่มีควมริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นผู้นำไม่ได้
8. มีแนวโน้มในการยึดมั่นเฉพาะในสิ่งที่ตนเองคุ้นเคยเท่านั้น สิ่งที่ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นหรือไม่คุ้นเคยมาก่อนจะไม่แน่ใจ และตัดสินใจไม่ได้

9. แข็งก้าวไม่ยืดหยุ่นเข้าใจอะไรก็จะยึดแน่นอนอยู่อย่างนั้น ขาดเหตุในการพิจารณา จากลักษณะพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงสรุปได้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะมีปัญหาทางพฤติกรรมมาก เนื่องจากความบกพร่องทางการสื่อความหมาย ในการพูด ติดต่อกับบุคคลอื่น ๆ ทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกมา

วารี ติระจิตร (2545 : 47) ได้กล่าวถึงปัญหาของเด็กหูหนวกในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาทางภาษามาก เพราะขาดการสื่อความหมายด้านการพูด ต้องใช้มือแทนภาษาพูด เวลาพูดเสียงจะเพี้ยนทำให้ติดต่อกับบุคคลอื่นได้น้อย คนหูหนวกมักเขียนหนังสือผิด เขียนกลับคำ รู้คำศัพท์น้อย การใช้ภาษาเขียนผิดพลาด

2. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านอารมณ์ เพราะสาเหตุของภาษาทำให้การสื่อความเข้าใจเป็นได้ยากลำบาก ถ้าหากไปอยู่ในสังคมที่ไม่เป็นที่ยอมรับแล้วก็จะยอมเพิ่มปัญหามากขึ้น ทำให้เด็กสุขภาพเสื่อม มีปมด้อย ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ ก่อให้เกิดปัญหาทางอารมณ์ได้ เช่น โกรธง่าย เอาแต่ใจตนเอง ขี้ระแวง ขาดความรับผิดชอบ ไม่มีความหนักแน่นอดทนต่อการทำงาน หนึ่งงานหนัก เป็นต้น

3. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านครอบครัว หากครอบครัวของเด็กหูหนวกไม่ยอมรับ เด็กขาดความรักความเข้าใจ มีความทุกข์เพราะความน้อยเนื้อต่ำใจแล้วยอมก่อให้เกิดปัญหาฝัง

รากลึกลับใจของเด็กมาก เพราะจะระบายกับใครไม่ได้ เนื่องจากความบกพร่องการสื่อความหมายทาง การพูด

4. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านสังคม ถ้าหากอยู่ในสังคม ที่ไม่ยอมรับรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ขาดความเข้าใจ มักถูกกลั่นแกล้ง ล้อเลียน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กหูหนวกเกิดความคับข้องใจ น้อยเนื้อต่ำใจ และบางครั้งอาจตกเป็นเครื่องมือของมิชฌาชีพ กลายเป็น อาชญากร บางรายก็ถูกล่อลวงให้ค้าประเวณี ติดยาเสพติด และนักการพนัน เป็นต้น

5. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านความมืด เพราะเด็กหูหนวกจะใช้สายตา แทนการ ฟังเสียงต่าง ๆ ถ้าขาดแสงสว่างก็ขาดการมองเห็นจะไม่สามารถสื่อความหมายได้

6. เด็กหูหนวกจะมีปัญหาด้านการประกอบอาชีพ บุคคลที่หูหนวกจะเสียสิทธิใน การประกอบอาชีพไม่เท่าเทียมกับเด็กปกติ

สรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีปัญหาทางการพูด ปัญหาเกี่ยวกับภาษา เช่น มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยคที่ผิดหลักภาษา มีความสามารถทาง สติปัญญาเท่ากับคนปกติ ส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาในการปรับตัว สาเหตุ ส่วนใหญ่มาจากการสื่อสารกับผู้อื่น มีปัญหาด้านอารมณ์และสังคม มีปัญหาด้านความมืด เพราะเด็กหูหนวกจะใช้สายตาแทนการฟังเสียง และมีปัญหาด้านการประกอบอาชีพ

4. พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีพัฒนาการบางด้านเหมือนกับเด็กปกติ และ มีพัฒนาการบางด้านแตกต่างจากเด็กปกติ นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ศึกษาและกล่าวถึง พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (ศรียา นิยมธรรม, 2541 : 68 - 69) ได้กล่าวไว้ ดังนี้

พัฒนาการด้านร่างกาย เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะมีความเจริญเติบโต ทางร่างกาย และความสามารถในการเคลื่อนไหว เช่น นั่ง ยืน เดิน เช่นเด็กปกติทั่ว ๆ ไป ยกเว้นในเองการทรงตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะด้อยกว่าเด็กที่มีการได้ยินปกติ

พัฒนาการทางอารมณ์ และจิตใจ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีปัญหาสำคัญ คือ การสื่อสารเด็กจะฟังคนอื่นพูดไม่เข้าใจทั้งหมดบางครั้งก็ผิดความไปและต้องอาศัยการสังเกต จากสีหน้าและท่าทางประกอบ ซึ่งว่าการเข้าใจความหมายด้วยการได้ยินนั้นน้อยที่สุดจึงเป็นเหตุ ให้มีความผิดปกติทางอารมณ์มากที่สุด มีปัญหาในเรื่องความคงที่ทางอารมณ์มากกว่าเด็กปกติ มีพฤติกรรมทางปัญหาสูงกว่าเด็กปกติ ก้าวร้าว หวาดระแวง วิตกกังวล ฉุนเฉียว โกรธง่าย มีลักษณะแข็งขันมากกว่าปกติ ขาดคุณวุฒิภาวะทางอารมณ์ มีลักษณะการเก็บตัว

พัฒนาการทางด้านสังคมและบุคลิกภาพ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เกิดมาอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม และผลจากการบกพร่องทางการได้ยินและพูดไม่ได้ ทำให้เด็กขาดภาษาที่จะสื่อความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเองแก่ผู้อื่น (จูไรรัตน์ มาประสพ. 2547 : 8 ; อ้างถึงใน ชูชีพ อ่อน โลกสูง. 2524 : 77) เป็นให้เด็กแสวงหาความสัมพันธ์ทางสังคมน้อย มักชอบที่จะเกาะกลุ่มกันเฉพาะพวกเดียวกัน มักแสดงความก้าวร้าวทางสังคมอย่างชัดเจน จี้โมโห เอาแต่ใจตนเอง ขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่ทำตามระเบียบข้อบังคับ เห็นแก่ตัว มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ต่ำกว่าเด็กปกติ ลักษณะความเป็นผู้นำจะขึ้นอยู่กับคำชมเชยมากกว่าการจัดการหรือแนวทางของกิจกรรม

พัฒนาการด้านสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีพัฒนาการทางภาษาและการพูดจะล่าช้าและผิดปกติ เด็กเหล่านี้มีสติปัญญาที่เป็นปกติแต่ถูกเข้าใจว่าเป็นปัญญาอ่อนเพราะไม่สามารถโต้ตอบกับผู้อื่นได้ หรืออาจตอบได้ในลักษณะที่ผู้อื่นไม่เข้าใจเนื่องจากเขาไม่ได้ยินเขา จึงไม่ทราบว่าเขาควรจะทำอะไร (จูไรรัตน์ มาประสพ. 2547 : 8 ; อ้างถึงใน ศรียา นิยมธรรม. 2541 : 68 - 69) นอกจากนี้การที่เด็กมีความบกพร่องทางการได้ยิน ทำให้ประสาทสัมผัสทำงานได้ไม่เต็มที่ ซึ่งส่งต่อพัฒนาการทางด้านนามธรรม ทั้งในแง่ของความเข้าใจ และความคิดค่อยลงไป ด้วยความคิดด้านนามธรรมนั้นมักกล่าวกันว่าเป็นผลจากการใช้คำพูด นักจิตวิทยาได้ใช้แบบทดสอบด้วยการเล่าเรื่อง จากภาพโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องและความคล่องของภาษาที่เขียน แต่จะมีเกณฑ์ในการให้คะแนน เรื่องจากความคิดรูปธรรม ไปยังนามธรรม โดยแบ่งเป็นระดับ คือ อันดับแรกคือ การคิดที่ไม่เป็นเรื่องเป็นราว อันดับสองใช้การบรรยายความคิดเป็นด้านนามธรรม อันดับสามความคิดด้านรูปธรรมแต่มีความคิดฝันร่วมอยู่ด้วย อันดับสี่ใช้การบรรยายความคิดด้านนามธรรม อันดับห้าเป็นความคิดแบบนามธรรม และความมีความคิดฝันร่วมอยู่ด้วย ซึ่งพบว่าในความคิดทางนามธรรมนั้นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินน้อยกว่าเด็กปกติในทุกระดับอายุ

จากพัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงสรุปได้ว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีพัฒนาการโดยทั่ว ๆ ไปเหมือนกับเด็กปกติ แต่พัฒนาการด้านที่เกี่ยวข้องกับการได้ยิน การสื่อความหมาย การพูด การใช้ภาษา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะน้อยกว่าเด็กปกติอย่างเห็นได้ชัดทั้งนี้เพราะเด็กขาดภาษาที่จะสื่อความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ ตลอดจนมีความรู้ความเข้าใจทางภาษาเขียนอยู่ในวงจำกัดจึงเป็นผลกระทบต่อพัฒนาการทางด้านอื่น ๆ

5. หลักสูตรและการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นั้นมีหลักการจัดการศึกษา พิเศษ สำหรับหลักสูตรและการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในต่างทัศนของนักการศึกษา ดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 25) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรครอบคลุมไปถึงการฝึกฟัง การฝึกสายตา การฝึกทักษะทางการพูด การฝึกทักษะทางภาษา การฝึกทักษะดังกล่าวควรกระทำเป็นขั้นตอนตามลำดับยากง่าย ส่วนเนื้อหา เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ฯลฯ ควรครอบคลุมเนื้อหาที่ใกล้เคียงกับเด็กปกติแต่วิธีสอน ตลอดจนเครื่องมืออุปกรณ์จำเป็นอาจแตกต่างออกไป หรือเพิ่มจากที่มีใช้ สำหรับเด็กปกติ ทั้งนี้ เพื่อสนองความต้องการพิเศษของเด็กประเภทนี้ การจัดการศึกษาสำหรับเด็กหูตึง ควรมีลักษณะแตกต่างไปจากการศึกษาของเด็กหูหนวก การจัดบริการทางการศึกษาแก่เด็กหูตึงนั้น ควรมุ่งเตรียมเด็กให้มีความพร้อมเพื่อการเรียนร่วมหรือเด็กที่เรียนร่วมอยู่แล้วก็ควรได้รับการช่วยเหลือในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เพื่อให้เด็กได้รับผลประโยชน์สูงสุดจากการเรียนร่วม ดังนั้นหลักสูตรจึงควรเน้นการฝึกฟัง การแก้ไขการพูด การอ่านคำพูด การฝึกภาษา และการเรียนวิชาอื่น ๆ ควบคู่กันไป

สำหรับเด็กหูหนวก กระทรวงศึกษาธิการจะต้องเป็นผู้กำหนดวิธีการสื่อสารว่าจะใช้ภาษามืออย่างเดียว หรือจะใช้วิธีการสื่อสารรวม (Total communication) ในขณะที่เดียวกันเด็กทุกคนมีโอกาสเรียนรู้และฝึกพูด เด็กทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็กหูตึงหรือหูหนวกควรมีเครื่องช่วยฟัง และได้รับการฝึกพูด การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการพูดโดยใช้เครื่องมือทางโสตสัมผัสวิทยา

วาริ ธีระจิตร (2545 : 50 - 57 ; อ้างถึงใน Robert and Sanderson. 1972 : 14) ได้จัดประเภทวิธีสอนเด็กหูหนวก ดังนี้

1. วิธีสอนพูด (Oral Method) ยึดหลักที่ให้ผู้สอนพูดกับเด็กให้มากที่สุดทักษะที่เกี่ยวข้องกับการพูดได้แก่ การดู คือ โดยการอ่านจากริมฝีปากจากผู้พูด
2. วิธีสอนแบบรวม (Combined Method) หมายถึง วิธีสอนที่ใช้การพูด ภาษามือ การอ่านริมฝีปาก การใช้เครื่องมือช่วยฟัง และการเขียนกระดานดำประกอบกันไปในขณะที่สอน
3. การใช้วิธีสอนต่างวิธีพร้อมกันสลับกันไป (Simultaneous Method) คือ การใช้การพูด มือสะกด หรือภาษามือ การใช้เครื่องช่วยฟังและการเขียนกระดานดำ
4. วิธีสอนแบบรวมหลายวิธี (Combined System) คือการสอนที่ใช้การสอนพูด การใช้เครื่องช่วยฟัง ภาษามือ การสะกดด้วยนิ้วมือและการเขียนกระดานดำโดยใช้การสอนพูด สลับกับการสอนด้วยภาษามือ สะกดนิ้วมือ และการเขียนกระดานดำ

5. วิธีสอนแบบระบบรวม (Total Communication) คือ การสอนฝึกการฟัง (Auditory Training) ฝึกการอ่านคำพูด (Speech Reading) ฝึกการอ่าน (Reading) ฝึกการเขียน (Writing) ภาษามือ (Sign Language) การสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) และการสังเกตท่าทาง (Gesture) วิธีสอนนี้เป็นวิธีสอนโดยการรวมเอาวิธีการติดต่อสื่อความหมายทุกประเภทเข้ามารวมไว้ อย่างครบถ้วน ซึ่งนับว่าเป็นวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพที่สุดในปัจจุบันนี้ที่จะช่วยเพิ่มพูนความสามารถในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนหูหนวกกับบุคคลอื่นในสังคมได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า หลักสูตรและการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรจะต้องคำนึงถึงความพร้อมของเด็ก ระดับการได้ยิน หลักสูตร การวัดผลประเมินผล การจัดชั้นเรียนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะกับนักเรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นสำคัญ เพื่อให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้มีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

6. วิธีสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 34 – 37) ได้กล่าวถึง วิธีสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ว่า เนื่องจากเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาในการสื่อความหมายไม่ว่าจะเป็นการสื่อความหมายระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องด้วยตนเอง หรือการสื่อความหมายกับระหว่าง เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับคนปกติ จึงมีผู้คิดค้นวิธีการสื่อความหมายขึ้น เพื่อให้เด็กประเภทนี้สามารถสื่อสารได้ วิธีสื่อสารที่ใช้กันอยู่แพร่หลายมีดังนี้

1. การพูด (Speech) ใช้ได้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่มากนักเหมาะสำหรับคนหูตึงเล็กน้อยไปถึงหูตึงปานกลาง หากเด็กหูตึงมากหรือหูหนวกจะใช้วิธีสื่อสารด้วยการพูดไม่ได้ผล

2. ภาษามือ (Sign language) เหมาะสำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินมากหรือหูหนวก เด็กเหล่านี้ไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ด้วยการพูด จึงควรใช้ภาษามือแทน ผู้ที่จะเข้าใจภาษามือ ได้ต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษามือ

3. การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ (Finger spelling) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก ทำแต่ละท่ามีความหมายเท่ากับตัวอักษร 1 ตัว ในภาษาไทยตั้งแต่ ก ถึง ฮ เมื่อต้องการจะสะกดคำ หรือประสมอักษร “ผู้พูด” ก็จะแสดงท่ามือของตัวอักษรเหล่านั้นติดต่อกันจนจบคำที่ไม่มีใน ภาษามือเท่านั้น เช่น ชื่อคน ชื่อสถานที่ เป็นต้น

4. การอ่านริมฝีปาก (Lip reading) หมายถึงการที่ “ผู้ฟัง” พยายามเดาคำพูดโดยการสังเกตจากลักษณะการเคลื่อนไหวริมฝีปากของผู้พูด เพื่อให้เข้าใจ ความหมายตรงกันในเรื่องที่

ผู้พูดกล่าวถึง ในบางครั้งอาจต้องสังเกตลักษณะสีหน้าท่าทาง ตลอดจนการเคลื่อนไหว มือ เท้า และลำตัวของผู้พูดด้วย เพื่อให้เข้าใจความหมายของคำพูดได้ดียิ่งขึ้น การสังเกตการณ์เคลื่อนไหวของผู้พูดในลักษณะนี้ (ประกอบกับการสังเกตการเคลื่อนไหวของริมฝีปาก) เรียกว่า การอ่านคำพูด (Speech reading)

5. ทำแนะนำคำพูด (Cued speech) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก โดยผู้พูดจะแสดงท่ามือในลักษณะต่าง ๆ ประกอบคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายของการพูดได้ดียิ่งขึ้น ท่ามือที่ใช้ถูกกำหนดไว้อย่างเป็นระบบ แต่ละท่ามีความหมายเฉพาะและผู้พูดจะวางมือไว้ในระดับต่ำกว่าคางเล็กน้อย ไม่วางมือไว้ในตำแหน่งอื่น ๆ และใช้มือเพียงข้างเดียว

6. การสื่อสารรวม (Total communication) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก โดยใช้วิธีสื่อสารหลายวิธีรวมกันกับการพูด หรือใช้วิธีพูดรวมกับภาษามือและภาษาท่าทางอื่น ๆ ซึ่งผู้พูดจะพูด และใช้ภาษามือไปพร้อมกับการพูดและในขณะเดียวกันก็อาจแสดงความรู้สึกออกทางสีหน้าและใช้ท่าทางอื่น ๆ ประกอบ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้ดียิ่งขึ้น นอกจากการพูด การใช้ภาษามือ การแสดงท่าทางประกอบแล้ว การสื่อสารก็อาจใช้วิธีอ่านริมฝีปาก ทำแนะนำคำพูด การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ การอ่าน การเขียน หรือวิธีอื่น ๆ ก็ได้ การใช้วิธีสื่อสารรวมกันตั้งแต่สองวิธีขึ้นไป เรียกว่า การสื่อสารรวม

7. ลักษณะและข้อบกพร่องในการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การศึกษาเกี่ยวกับลักษณะและข้อบกพร่องของการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งในและต่างประเทศได้มีผู้ทำการศึกษา ดังนี้

เฮดอน (Haydon, 1987 : 176) ได้ศึกษาภาษาเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษาที่เรียนกับเด็กปกติ พบว่า พัฒนาการด้านการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นไปอย่างเชื่องช้า ต้องใช้ทักษะทางด้านสายตาสัมผัส (การฟังที่เหลืออยู่) นอกจากนี้ยังพบอีกว่า วิธีการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา และประสบการณ์เดิมอีกด้วย

ลักเนอร์ (Luckner, 1996 : 1) ได้ศึกษา การประเมินภาษาเขียนและการช่วยเหลือแรกเริ่มของเด็กหูหนวก สรุปได้ว่าภาษาเขียนของเด็กหูหนวกเป็นขบวนการที่ซับซ้อน การเขียนจะมีผลสำเร็จได้จะต้องมีการจัดสภาพแวดล้อมที่ดี การแนะนำที่ถูกต้องและกลวิธีต่าง ๆ จุดประสงค์การใช้ภาษาเขียนหลักสูตรพื้นฐาน เพื่อพัฒนาและการประเมินการเขียนมีหลายรูปแบบหลายมุมมองที่แยกแยะในเรื่องการเรียนการสอนของเด็กหูหนวก

อิตาโน (Itano. 1996 : 3) ได้ศึกษาการทดสอบทักษะการเขียนของเด็กอนุหนวและเด็กที่มีการได้อินปกติ สรุปได้ว่า ตั้งแต่ปี 1970 ที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าปัจจุบันมีวิธีการใหม่ ๆ ที่ใช้เกณฑ์การเรียนมาเพื่อพัฒนาเกี่ยวกับเรื่องไวยากรณ์ ความเข้าใจ การอ่าน ซึ่งนำมาใช้กับ เด็กอนุหนว โดยที่ไม่มีวิธีการวิเคราะห์ไปที่เด็กอนุหนวแต่ละคน จึงทำให้การศึกษาเด็กอนุหนวไม่มีการเปลี่ยนแปลงหรือยังเหมือนเดิม แสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์การอ่านและภาษาการเขียนของเด็กอนุหนวไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง และยังพบกับเด็กที่ได้อินปกติด้วย

จูลีไรต์นีย์ มาประสพ (2547 : 15 - 17) กล่าวว่า การเขียนตามความรู้สึกรู้สึกของเด็กนั้น เป็นงานยากและซับซ้อนกว่าการอ่าน โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้อิน การเขียนจัดเป็นขั้นพัฒนาการใช้ภาษาสูงสุด เด็กจะเรียนรู้คำตามลำดับ ดังนี้ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท และคำสรรพนาม การที่เด็กเขียนคำนามได้ก่อนคำประเภทอื่น เพราะคำนามเป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งของซึ่งสามารถจับถือได้ ส่วนมากเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันหรือเกี่ยวกับกิจกรรม หรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความพอใจ และเป็นชนิดของคำที่ใช้มากที่สุดทั้งในเด็กปกติและเด็กอนุหนว ชนิดของคำที่ง่ายต่อความเข้าใจและง่ายต่อการเขียนของเด็กอนุหนวคือ คำนามและคำกริยา เพราะชนิดของคำดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นเป็นรูปภาพ หรือ กริยา ทำทางได้

สรุปได้ว่า ลักษณะและข้อบกพร่องของการเขียน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้อิน จะใช้คำง่าย ในการเขียนประโยค ใช้คำฟุ่มเฟือย เขียนคำซ้ำ ๆ กันและมักจะเขียนเรียงผิดหลักไวยากรณ์ การเขียนเป็นไปอย่างเชื่องช้า ต้องใช้ทักษะทางด้านสายตาสัมผัสนอกจากนี้ยังพบอีกว่าวิธีการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการ ได้อิน มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญาและประสบการณ์เดิมอีกด้วย

การเขียนประโยค

1. ความหมายของการเขียน

การเขียน นับว่าเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนเป็นวิธีการถ่ายทอดความคิดในการติดต่อสื่อสาร เป็นการแสดงออกทางด้านความคิด ถ้าผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการให้ผู้อื่นทราบได้ ก็จะทำให้การติดต่อสื่อสารประสบการณ์ผลสำเร็จตามความต้องการของผู้เขียน ในการที่จะติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นโดยการเขียนนั้นผู้เขียนต้องอาศัยความรู้และทักษะที่ได้มาจากการฟัง การพูด การอ่าน และความรู้ด้านหลักภาษาด้วย สำหรับความหมายของการเขียนนั้น นักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำนิยามไว้ ดังนี้

ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2534 : 37) กล่าวว่า “การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิดและยั่วว่าในขณะที่ทำการเขียน นักเรียนจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้และพยายามเรียงลำดับความสำคัญให้เป็นไปตามขั้นตอน”

โอลิวา (Oliva Mr Olympia. 1969 : 152) กล่าวว่า “การเขียนเป็นภาษาของผู้พูดที่ต้องการจะสื่อความหมายของตนไปสู่ผู้อื่น โดยจะใช้สัญลักษณ์ทางภาษาเป็นสำคัญ”

แมคคริมมอน (McCrimmon. 1978 : 3) กล่าวในทำนองเดียวกันว่า “การเขียนเป็นการสื่อความหมาย ด้านความรู้ ความคิด และความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ของผู้เขียน โดยมีความมุ่งหมายให้ผู้อ่านเข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การเขียน เป็นกระบวนการทางความคิด เป็นภาษาของผู้เขียนที่ต้องการสื่อความหมายของตน ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และเรื่องราว ต่าง ๆ โดยมีความต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจจุดประสงค์ในการเขียนของตน

วนิดา สุกรโยธิน (2539 : 20) กล่าวว่า การนำคำในภาษาไทยมาเรียงให้เป็นประโยค หรือการผูกเป็นประโยคนั้นค่อนข้างจะแน่นอน หากการเรียงลำดับผิดประโยคจะเปลี่ยนความหมายหรืออาจผิดไวยากรณ์ได้ และนักภาษาศาสตร์กล่าวว่า ภาษาไทยในโลกนี้ประกอบด้วย ประธาน กริยาและกรรม ส่วนภาษาไทยนั้นมีลักษณะของภาษาที่เรียงแบบประธาน กริยา และกรรม ถ้าผู้พูดต้องการเลือกคำใดเป็นจุดเริ่มต้นของความคิดก็จะเลือกคำนั้นไว้เป็นต้นประโยค ส่วนคำใดเป็นเรื่องใหม่ซึ่งผู้พูดต้องการเล่าแก่ผู้ฟัง ผู้พูดก็จะกล่าวถึงท้ายสุด

สรานู บุญญานุสรณ์ และคนอื่น ๆ (2535 : 13) กล่าวว่า การเขียนประโยคเป็นการเขียนด้วยความเข้าใจ เด็กจะต้องใช้ทักษะความรู้และความสามารถสูงกว่าการเขียนตามแบบ การเขียนประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ เป็นการสื่อความหมายได้เพียงจุดเล็ก ๆ จุดใดจุดหนึ่งเป็นการปูพื้นฐานไปสู่การเขียนอย่างมีจุดประสงค์ การเขียนประโยคของนักเรียนแต่ละระดับชั้นนั้น นักเรียนจะมีความสามารถในการเขียนประโยคไม่เท่ากัน โดยที่นักเรียนซึ่งอยู่ในระดับที่สูงกว่าจะเขียนประโยคได้สมบูรณ์กว่าและมีจำนวนคำในประโยคมากกว่านักเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่า

จุไรรัตน์ มาประสพ (2547 : 13 ; อ้างถึงใน กรมวิชาการ. 2524 : 21-22) กล่าวว่าไว้ว่าตามหลักสูตรประถมศึกษาการสอนภาษาไทยเกี่ยวกับทักษะในการสอนการเขียนประโยคมีเนื้อหาสาระหลายประการด้วยกัน คือ

1. กำหนดคำให้ผูกประโยค
2. การผูกประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ
3. การเติมคำในช่องว่างของประโยค
4. การใช้คำขยาย เพื่อขยายคำบางคำในประโยค

5. การผูกประโยค ตอบคำถามตามเนื้อเรื่องในบทเรียน
6. การผูกประโยคบรรยายภาพ
7. การเรียงลำดับคำในประโยคใหม่ โดยให้เนื้อความของประโยคที่เรียงลำดับใหม่ ยังมีเนื้อความเหมือนเดิม
8. การเรียงลำดับคำในประโยคใหม่ให้เนื้อความของประโยคเปลี่ยนไป
9. ลักษณะของการผูกประโยค
10. หลักในการผูกประโยค

วรรณ แก้วเพชร (2526 : 82 – 83) ได้เสนอเกี่ยวกับลำดับชั้น ในการสอนการเขียนประโยคไว้ ดังนี้

1. ต้องพิจารณากำหนดเนื้อหาที่จะสอนไว้เป็นการล่วงหน้า ว่าเนื้อหาใดจะสอนตามลำดับก่อนหลังอย่างไร เมื่อถึงเวลาสอนก็สอนเนื้อหานั้น ไปตามลำดับที่กำหนดไว้
2. ลำดับชั้นในการสอนมีความจำเป็นมาก หากไม่สอนไปตามลำดับชั้นของความยากง่ายในลักษณะที่เนื้อหาสอนก่อนเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้เนื้อหาต่อไปแล้ว การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ยาก
3. ลำดับชั้นในการสอนที่กล่าวมา จะต้องสอนสิ่งที่ง่ายไปหายากหรือจากสิ่งที่นักเรียนมีประสบการณ์อยู่บ้างแล้ว ไปหาสิ่งที่มีความซับซ้อน
4. ในการสอนเนื้อหาหนึ่งๆ เช่น การสอนเขียนประโยค โดยประหยัดคำการเรียนรู้ลำดับคำให้ถูกที่ บางเนื้อหาที่ไม่มีลำดับชั้นในการสอน แต่บางเนื้อหาลำดับชั้นในการสอนมีความจำเป็นมาก หากไม่สอนตามลำดับชั้นแล้วการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ยาก
5. ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจหลายประการเป็นต้นว่า ความรู้เกี่ยวกับประโยคของความรู้เดิมของนักเรียน ความรู้ความสามารถที่นักเรียนความรู้ความสามารถที่นักเรียนต้องใช้ในการเรียนเนื้อหานั้นๆ
6. เมื่อผู้สอนกำหนดว่าจะลำดับชั้นการสอนอย่างไร จะสอนอะไรก่อน อะไรหลังแล้ว ผู้สอนต้องนึกและคิดไว้ล่วงหน้าด้วยว่าในการสอนขั้นนั้นๆ มีเนื้อหาย่อยอะไรบ้างที่ต้องสอนมีลำดับชั้นการสอนอย่างไร จะใช้อุปกรณ์อะไรบ้าง

การสอนการเขียนประโยคกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้สอนต้องใช้เทคนิคในการถ่ายทอดมากกว่าเด็กปกติ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กดังกล่าวมีปัญหาในการสื่อความหมาย เทคนิคดังกล่าวคือ การสื่อสารระบบรวม (Total communication) และในขณะที่เดียวกันก็อาจจะแสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้าและใช้ท่าทางประกอบ (ผดุง อารยะวิญญู, 2533 : 29) เพื่อให้

เด็กเดาความหมายและเกิดความเข้าใจในความหมายนั้นๆ ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้การใช้อุปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญยิ่งเพื่อช่วยสื่อการอ่านและเขียนประโยคให้ถูกต้อง

ราตรี ปิตาวรานนท์ (2519 : 25) ยังกล่าวว่า ความหมาย ของประโยคนอกจากจะเป็นเครื่องวัดความสามารถในการ ใช้ภาษาที่เชื่อมั่นได้มากที่สุดแล้ว ยังทำให้ทราบถึงข้อบกพร่องของเด็กหูหนวกได้อีกด้วย นอกเหนือจากการวัดในด้านความยาวของประโยคการวัดในด้านที่เป็นรูปธรรม ก็ย่อมเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถในเขียนยิ่งขึ้น

จูไรรัตน์ มาประสพ (2547 : 14 ; อ้างถึงใน Myklebust. 1964 : 288 - 290) ในด้านจำนวนคำต่อประโยคหรือความยาวของประโยคตัวแปรต่าง ๆ พบว่าความแตกต่างระหว่างเด็กหูหนวกกับเด็กปกติมีนัยสำคัญสูงที่ระดับอายุ โดยที่ เด็กหูหนวก จะน้อยกว่าเด็กปกติ จำนวนประโยคที่เด็กหูหนวกเขียนมักน้อยกว่าเด็กปกติ เด็กหูหนวกมักเขียนประโยคสั้นกว่าใช้คำง่าย ๆ และประโยคไม่ซับซ้อน

จรัส จินดาวงศ์ (2545 : 12 ; อ้างถึงใน พูนศักดิ์ ฐริปริชา. 2528 : 66) เกี่ยวกับความสามารถในการ ใช้ภาษาเขียนของเด็กหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าเด็กหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ มีความสามารถในการเขียนประโยคที่ต่างกัน โดยที่นักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะมีความสามารถในการเขียนประโยคมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ และปานกลาง ส่วนนักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านปานกลางและต่ำมีความสามารถในการเขียนประโยคไม่แตกต่างกัน

สรอายุ บุญญาอนุสนธิ์ และคนอื่นๆ (2535 : 34) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าก่อนที่นักเรียนจะได้รับการสอนการเขียนประโยค และหลังจากที่นักเรียนได้รับการสอน โดยใช้ชุดการสอนเขียนประโยคแล้ว นักเรียนมีความสามารถในการเขียนประโยคแตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนประโยคโดยชุดการสอนเขียนประโยคมีความสามารถในการเขียนประโยคสูงกว่าก่อนที่นักเรียนได้รับการสอน โดยใช้ชุดการสอนเขียนประโยค และยังพบต่อไปอีกว่าการเขียนประโยคของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะเขียนประโยคได้สมบูรณ์กว่าจำนวนคำในประโยคมากกว่า ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

จากเอกสารและการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวมาแล้วข้างต้นพอสรุปได้ว่า การเขียนในรูปประโยคเด็กต้องเข้าใจความหมายของคำต่างๆเป็นพื้นฐาน การสังเกตรูปแบบการเขียนประโยค เนื้อหาสาระ ขั้นตอนของการสอนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กมาก การเขียนจำนวนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นจะพัฒนาดีกว่าเด็กปกติทุกด้านเด็กที่มีความ

บทพร้อมทางการได้ขึ้น จะมีความสามารถในการเขียนประโยคได้ถูกต้องขึ้นอยู่กับระดับความ
บทพร้อมทางการได้ขึ้น สภาพแวดล้อม ระดับชั้น และการใช้เทคนิคการถ่ายทอดของครูผู้สอน
ตลอดจนการใช้สื่อการสอนเป็นสำคัญ

2. จุดมุ่งหมายของการเขียน

กรมวิชาการ (2535 : 14) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายในการสอนเขียนตามจุดประสงค์การ
เรียนรู้กลุ่มทักษะวิชาการไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไว้ดังนี้

1. เขียนคำ วลี ประโยค ที่กำหนดให้ถูกต้อง
2. คัดลายมือถูกต้อง รวดเร็ว เป็นระเบียบและสวยงาม
3. เขียนตามรูปแบบที่กำหนด โดยลำดับความคิด เหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
4. เขียนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีและเชิงสร้างสรรค์
5. เขียนแสดงความคิดเห็นเชิงวิเคราะห์วิจารณ์และเขียนแสดงความคิดเห็นเป็น

เหตุเป็นผล

6. นำการเขียนไปใช้ชีวิตประจำวันอย่างสม่ำเสมอ
7. ปฏิบัติตนเป็นผู้มีนิสัยที่ดีในการเขียน

จากจุดมุ่งหมายดังกล่าว จึงกำหนดการสอนเขียนแก่นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5-6 ดังนี้ (กรมวิชาการ, 2535 : 2)

คัดลายมือ เขียนคำ วลี ประโยค ข้อความให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา

การเขียนตามคำบอก บันทึกความรู้จากการอ่านและการฟัง บันทึกเหตุการณ์ประจำวัน การเขียน
สรุปความหมาย การเขียนแผนที่และแผนผังอย่างง่าย การเขียนคำแนะนำสั่งสอน คำ ตักเตือน
คำอธิบาย ความคิดเห็นประกอบเหตุผล เขียนวิพากษ์วิจารณ์เรื่องจากการฟังและการอ่านเขียน
จดหมาย เขียนย่อความ เขียนแบบกรอกรายการต่างๆ บัตรเชิญ บัตรอวยพร เขียนโฆษณาสินค้า
หรือโฆษณาเชิญชวน เขียนตอบคำถามหรือย่อเรื่องจากวรรณคดีที่อ่าน เขียนเรื่องจากจินตนาการ
คำขวัญ คติพจน์ คำสัพโสคล้องจอง เขียนบทหรือกรองง่าย ๆ คัดลอกข้อความที่มีคติสอนใจหรือ
สำนวนภาษาที่ดีจากเรื่องที่อ่านและเขียนเรื่องประกอบภาพ

จากเนื้อหาทักษะการเขียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กล่าวมาสามารถที่จะแยก
เนื้อหาในการเขียนได้ ดังนี้

1. เนื้อหาทักษะการเขียนเกี่ยวกับคำ
 - 1.1 การเขียนพยัญชนะ สระ ตัวสะกดและวรรณยุกต์ในรูปของคำ
 - 1.2 การเขียนคำสัพโสคล้องจอง

2. เนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนวลีและประโยค
 - 2.1 การเขียนรูปประโยค การวางรูปประโยค และการใช้วรรคตอนในประโยค
 - 2.2 การเขียนประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคขอร้อง ประโยคคำสั่ง ประโยคแสดงความต้องการ
 - 2.3 การเขียนคำแนะนำ สั่งสอน ตักเตือน อธิบาย
 - 2.4 การเขียนคำขวัญ คติพจน์และคำโฆษณา
 - 2.5 การเขียนตอบคำถาม
3. เนื้อหาที่เกี่ยวกับการเขียนข้อความ
 - 3.1 การเขียนข้อความและสรุปความ
 - 3.2 การเขียนเรื่องประกอบภาพ
 - 3.3 การเขียนบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน
 - 3.4 การเขียนบทร้อยกรองอย่างง่าย ๆ
 - 3.5 การเขียนคำวิพากษ์วิจารณ์
 - 3.6 การเขียนรายงาน
 - 3.7 การเขียนคัดลอกข้อความ
4. เนื้อหาที่เกี่ยวกับการเขียนเรื่องราวต่าง ๆ
 - 4.1 การเขียนเรื่องราวจากเหตุการณ์ในภาพ
 - 4.2 การเขียนเรื่องจากจินตนาการ
 - 4.3 การเขียนจดหมาย
 - 4.4 การเขียนเล่าเรื่อง
 - 4.5 การเขียนตามความคิดของตนเอง
 - 4.6 การเขียนแผนที่และแผนผัง
 - 4.7 การเขียนต่อเรื่องให้จบ
 - 4.8 การเขียนเรื่องจากภาพ
 - 4.9 การเขียนเรื่องตามใจชอบ
 - 4.10 การเขียนเรื่องจากประสบการณ์
 - 4.11 การเขียนเรื่องราวต่าง ๆ จากข้อที่กำหนดให้เลือก
 - 4.12 การเขียนจากความรู้ที่ศึกษาคิดอย่างมีวิจารณญาณ
 - 4.13 การเขียนนิทาน
 - 4.14 การเขียนเรื่องสั้น

3. ลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การเขียนตามความรู้สึกของเด็กนั้นเป็นงานยากและซับซ้อนกว่าการอ่าน โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การเขียนจัดเป็นขั้นพัฒนาการใช้ภาษาสูงสุด เฮิร์ลล็อก (Hurlock.1964 : 4) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้การเขียนคำของเด็กปกติว่าเด็กจะเรียนรู้ทำตาม ลำดับ

ดังนี้ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำบุรพบท และคำสรรพนาม การที่เด็กเขียนคำนามได้แต่คำประเภทอื่นเพราะคำนามเป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งของ ซึ่งสามารถ จับ ถือได้ นึกรูปร่างได้ ส่วนมากเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน หรือเกี่ยวกับกิจกรรม หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นให้เกิดความพอใจ (ประเทิน มหาจันทร์. 2519 : 122) และเป็นชนิดของคำที่ใช้มากที่สุดทั้งในเด็กปกติ และเด็กหูหนวก คำที่เด็กหูหนวกเขียนได้คือนั้น นักเรียนจะต้องมีความเข้าใจคำเหล่านั้นเป็นอย่างดีมาก่อนหรือ ได้อ่านหนังสือมามาก จึงเขียนได้ดี ชนิดของคำที่ง่ายต่อความเข้าใจ และง่ายต่อการเขียนของนักเรียนหูหนวก คือ คำนาม และคำกริยา (Myklebust. 1964 : 416) เพราะชนิดของคำดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นเป็นรูปภาพหรือกริยาท่าทางได้ นักเรียนหูหนวก จึงมีความเข้าใจและสามารถเขียนได้ดี การที่เด็กหูหนวกจะรู้ความหมายของคำได้คือนั้น เด็กหูหนวกจะต้องฝึกฟัง ฝึกพูด หรือ ฝึกอ่านมามากจึงทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนได้ดี (พูนศักดิ์ ภูริปริษา. 2528 : 68) ซึ่งตรงกับที่ พูนพิศ อมาตยกุล และคณะ (2514 : 19) กล่าวว่า การที่นักเรียนหูหนวกจะเขียนได้นั้น จะต้องอ่านมาก ฟังมาก หรือ ได้ฝึกพูดมามากจึงจะเขียนได้ดี

จากผลการศึกษาค้นคว้าของ จอห์นสัน และกริฟฟิท (Johnson and Griffith. 1986 : 331 - 338) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับนักเรียนปกติในเกรด 5 ผลการศึกษาค้นคว้าว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนรู้จากการเขียนสะกดคำ เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กปกติจะใช้ภาษาที่ง่าย ๆ และใช้วิธีเขียนแบบซ้ำ ๆ จึงจะทำให้เขียนสะกดคำได้ดี

เฮดดอน (Haydon. 1987 : 176) ได้ศึกษาภาษาเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษาที่เรียนกับเด็กปกติ ผลการศึกษาค้นคว้าว่า พัฒนาการด้านการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นไปอย่างเชื่องช้า ต้องใช้ทักษะทางด้านสายตาสัมผัส (การฟังการได้ยินที่เหลืออยู่) นอกจากนี้ยังพบอีกว่า วิธีการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญาและประสบการณ์เดิมอีกด้วย

สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทย ได้มีผู้ทำ การศึกษาดังเช่นการศึกษาค้นคว้าของ ราตรี ปีตาวรานนท์ (2525 : 25) ได้ศึกษาพัฒนาการด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มาจากสภาพการ

เรียน 2 แบบ พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียน ร่วมกับนักเรียนปกติ เขียนจำนวนคำต่อประโยค (ความยาวของประโยค) และไวยากรณ์ของประโยค แตกต่างจาก

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนพิเศษ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้เกิดการเขียนแบบจากนักเรียนปกติ โอกาสใช้ภาษาจึงมีมากกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียน โรงเรียนพิเศษ

พูนศักดิ์ ฐิริปรีชา (2528 : 68) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนของนักเรียนหูหนวกชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่างกันจะใช้ คำนาม คำกริยา แตกต่างกัน การเขียนประโยคจะมีลักษณะการใช้คำง่าย ๆ เป็นประโยคสั้น ๆ และประโยคไม่ซับซ้อน

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินใช้คำง่าย ๆ เป็นคำที่เด็กรู้จัก และเข้าใจก่อนเขียนเป็นประโยคสั้น ๆ ใช้คำไม่ถูกต้อง และเขียนคำซ้ำ ๆ กัน คำที่เขียนในแต่ละประโยคมักจะเรียงผิดหลักไวยากรณ์ ทั้งนี้มาเนื่องจากพัฒนาการทางภาษายังไม่ดีพอ มีพัฒนาการทางภาษาน้อย ไม่พัฒนาไปตามศักยภาพที่มีอยู่

4. ความสำคัญของการเรียนเป็นคำกับการเขียน

จูไรรัตน์ มาประสพ (2547 : 9) กล่าวว่า ใ้ว่า การเรียนรู้คำของเด็กเริ่มต้นจากการฟังคำต่าง ๆ จากสภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวันเด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์เดิมก็สามารถนำคำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้องการที่เด็กนำคำไปใช้ได้ถูกต้องเนื่องจากเด็กมีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของคำและคำศัพท์เป็นพื้นฐานนอกจากนี้เด็กจะเรียนรู้คำที่มีประโยชน์ต่อตัวเอง และสามารถเข้าใจได้ก่อน คือคำที่เป็น รูปธรรม เช่น ของจริง รูปภาพ ซึ่งจะกระตุ้นให้เด็กจดจำคำได้อย่างแม่นยำและคงทนในทำนองเดียวกับผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาต่างประเทศก็ต้องเรียนรู้คำศัพท์มากพอสมควรจึงจะจับใจความได้ อาจเข้าใจภาษาก่อนแล้วจึงพูดได้ เด็กเรียนรู้ความหมายของคำจากประสบการณ์ ทำทาง การแสดงออกถึงความรู้สึกของเสียงพูดการเรียนรู้คำศัพท์ และความหมายของคำระหว่างเสียงกับสิ่งของทำให้เกิดความเข้าใจในคำต่าง ๆ มากยิ่งขึ้นจำนวนคำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ในวัยต่าง ๆ มักจะขึ้นอยู่กับสติปัญญาความเฉลียวฉลาดของเด็กและโอกาสของเด็กจะได้เรียนรู้ซึ่งไม่เพียงแต่จะเพิ่มจำนวนคำ แต่ยังเรียนรู้ความหมายของคำนั้น ๆ อย่างกว้างขวาง เด็กเรียนรู้คำศัพท์ซ้ำในช่วงสองปีแรกหลังจากนั้นในระยะก่อนเข้าเรียนจะเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและรวดเร็วมากขึ้นหลังจากเด็กเข้าเรียนแล้ว เนื่องจากได้รับประสบการณ์เพิ่มจากสภาพแวดล้อมโดยตรงจากครูและเพื่อน ๆ

วนิดา ศุภโรยชิน (2539 : 8) กล่าวว่า การแสดงออกโดยการเขียนเป็นการสื่อความหมายของการพูด การคิด การจัดรวบรวมความคิดต่าง ๆ ออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรในรูปคำ ประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ที่สะดวก เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ การเรียนรู้คำโยง ไปสู่ทักษะการเขียนนั้นมีความสัมพันธ์กัน และจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับการสอนของครู

เสาวนีย์ ลิขิตบัณฑิต (2534 : 232) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อสารความรู้ข้อเท็จจริง ความเข้าใจ จินตนาการ อารมณ์ และความคิดเห็นระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร

แบรดฟิลด์และสจิวต์ (Bradfield and Stewart. 1975 : 244) กล่าวว่า การจัดลำดับความยากง่ายของคำนั้น ใช้การจัดเรียงลำดับจากคำที่นักเรียนเขียน สะกดคำได้ถูกต้องมากไปจนถึงคำที่นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องน้อยโดยไม่ต้องใช้วิธีทางสถิติ

มอร์โรว์ (Morrow. 1993 : 239 ; อ้างถึงใน Citing Vygotsky. 1978 : 174) กล่าวว่า เด็กพัฒนาภาษาเพื่อที่จะเข้าร่วมกิจกรรมในสังคม ฉะนั้นเด็กต้องเรียนรู้ที่จะเข้าใจใช้และสร้างสัญลักษณ์ขึ้น นั่นคือภาษาโดยใช้สัญลักษณ์ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากกระบวนการพัฒนาสัญลักษณ์เด็กต้องเรียนรู้ที่จะฟัง พูด เขียน และอ่าน ซึ่งคือการพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน เด็กเริ่มเรียนรู้ภาษาตั้งแต่ทารก เรียนรู้ที่จะฟังเพื่อที่จะพูดหรือใช้กริยาท่าทางหรือใช้สัญลักษณ์หรือการวาดรูป จนกระทั่งพัฒนามาเป็นการเขียนและการอ่าน

แมคคริมมอน (McCrimmon. 1978 : 3) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน

สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2522 : 5 - 6) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการเขียนของเด็กในระดับประถมศึกษาชั้นต้นสิ่งสำคัญที่สุดได้แก่ วิธีสอนของครูเพราะวิธีสอนเป็นการฝึกฝนทักษะโดยตรง ดังนั้นครูจึงควรคำนึงถึงแนวทางในการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายและเนื้อหาสาระสำคัญของหลักสูตร วุฒิภาวะของนักเรียน สื่อประกอบการเรียนการสอนและการประเมินผล
2. การสอนให้เข้าใจความหมายของคำและประโยค นอกจากใช้วิธีนำของจริงของจำลองและภาพมาสอนให้เข้าใจแล้ว อาจใช้วิธีสร้างสถานการณ์ให้เด็กเกิดแนวคิดและเข้าใจความหมายด้วยตนเอง
3. การสร้างบรรยากาศในการสอนเขียนนักเรียนจะต้องมีความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ เด็กจะเขียนได้ดีจะต้องตั้งอยู่ในบรรยากาศที่ทำให้รู้สึกสบายใจอบอุ่นใจ เป็นของตัวเอง มีอิสระมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนและครู

4. การกำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้แต่ละครั้งให้ชัดเจน ให้เด็กทราบจุดมุ่งหมายนั้น ด้วยเพราะกิจกรรมภาษาไทยเป็นกิจกรรมที่สัมพันธ์กับทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการสอนแต่ละครั้งนอกจากจะเน้นทักษะใดทักษะหนึ่งก็ควรจะได้มีการสัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ ด้วย

5. กิจกรรมที่นักเรียนฝึก ควรเป็นเรื่องที่นักเรียนมีประสบการณ์มาก่อนจึงจะสามารถเขียนได้ดี เด็กแต่ละคนมีความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ ที่แตกต่างกันตามประสบการณ์ของตน

6. วิธีฝึกทักษะการเขียนเด็กจะมีทักษะการเขียนได้ จำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้ฝึกฝนการเขียนอย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่องตลอดเวลา นอกจากนี้ต้องวางแผนและตั้งจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนตามลำดับขั้น โดยฝึกจากสิ่งที่ย่างใกล้ตัวเด็กแล้วค่อย ๆ เพิ่มทีละน้อยตามลำดับวุฒิภาวะและศักยภาพของเด็กแต่ละคน

7. การใช้สิ่งเร้าและแรงบันดาลใจ ครูควรจัดประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมทำให้เด็กเกิดความประทับใจ เช่น ครูนำของจริง ภาพ จะช่วยให้เด็กเขียนประโยคได้ง่ายกว่าการใช้สัญลักษณ์

8. การทำให้เกิดความภาคภูมิใจในผลงาน การเสริมแรงด้วยวิธีการต่าง ๆ เป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้เด็กมีกำลังใจในการฝึกทักษะ

สรุปได้ว่า การเรียนเป็นคำกับการเขียนมีความสัมพันธ์กันมาก เด็กต้องมีความเข้าใจความหมายของคำเป็นพื้นฐานซึ่งซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ด้วยการฟัง การพูด และการอ่านแล้วนำที่ได้มาเรียบเรียงในการเขียนเป็นประโยค ซึ่งทั้งนี้จะต้องขึ้นอยู่กับวิธีการสอนของครูการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการใช้สื่อการสอนให้เหมาะสมกับเด็กด้วย

5. การเรียนการสอนในรูปประโยค

ความก้าวหน้าในการเรียนรู้คำต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับจำนวนคำที่เด็กเข้าใจและรู้ความหมาย ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ขั้นสูงเพื่อสื่อการเขียนประโยค การเขียนเป็นประโยคต้องอาศัยความคิดขั้นนามธรรมรวมทั้งหลักวิชา และศิลปะ ต้องจำรูปแบบการเขียนประโยคการรู้จัก สังเกตวิธีเขียนของผู้ที่มีความสันทัด จะเป็นแนวทางในการเขียนประโยคที่ถูกต้อง ทั้งการพูดและการเขียนการนำคำในภาษาไทยมาเรียงให้เป็นประโยค หรือการผูกเป็นประโยคนั้นค่อนข้างจะแน่นอนหากการเรียงลำดับคิด ไปประโยคจะเปลี่ยนความหมายหรืออาจผิดไวยากรณ์ได้ (วรรณ แก้วแพรง, 2538 : 70) นักภาษาศาสตร์กล่าวว่า ภาษาในโลกนี้ประกอบด้วย ประชานกริยา และกรรม ส่วนภาษาไทยนั้นมีลักษณะของภาษาที่เรียงแบบ ประชาน กริยา และ กรรม ถ้าผู้พูดต้องการพูดคำใด

เป็นเรื่องใหม่ซึ่งผู้พูดต้องการบอกเล่าแก่ผู้ฟัง ผู้พูดก็จะกล่าวถึงท้ายสุดการเขียนประโยคเป็นการเขียนด้วยความเข้าใจ เด็กจะต้องใช้ทักษะความรู้และความสามารถสูงกว่าการเขียนตามแบบการเขียนประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ เป็นการสื่อความหมายได้เพียงจุดเล็กๆ จุดใดจุดหนึ่ง การเขียนด้วยความเข้าใจเริ่มในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นการปูพื้นฐานไปสู่การเขียนอย่างมีจุดประสงค์ การเขียนประโยคของนักเรียนแต่ละระดับชั้นนั้น นักเรียนจะมีความสามารถในการเขียนประโยคไม่เท่ากัน โดยที่นักเรียนซึ่งอยู่ในระดับที่สูงกว่า จะเขียนประโยคได้สมบูรณ์กว่าและมีจำนวนคำในประโยค มากกว่านักเรียนในระดับชั้นต่ำกว่า (สราญ บุญญานุสนธิ์ และคนอื่นๆ. 2535 : 13)

ตามหลักสูตรประถมศึกษาการสอนภาษาไทยเกี่ยวกับทักษะในการสอนการเขียนประโยคมีเนื้อหาสาระหลายประการด้วยกัน คือ

1. กำหนดคำให้ผูกประโยค
2. การผูกประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ
3. การเติมคำในช่องว่างของประโยค
4. การใช้คำขยาย เพื่อขยายคำบางคำในประโยค
5. การผูกประโยค ตอบคำถามตามเนื้อเรื่องในบทเรียน
6. การผูกประโยคบรรยายภาพ
7. การเรียงลำดับในประโยคใหม่ โดยให้เนื้อความของประโยคที่เรียงลำดับใหม่ยังมีเนื้อความเหมือนเดิม
8. การเรียงลำดับคำในประโยคใหม่ให้เนื้อความของประโยคเปลี่ยนไป
9. ลักษณะของการผูกประโยค
10. หลักในการผูกประโยค

จากเนื้อหาดังกล่าวผู้สอนต้องพิจารณานำมาสอนให้เหมาะสมกับสติปัญญา วัยและระดับชั้นของนักเรียน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ผู้สอนต้องคำนึงลำดับชั้นในการสอนซึ่ง วรรณแก้วแพรง (2526 : 82 - 83) ได้เสนอเกี่ยวกับลำดับชั้นในการสอนการเขียนประโยคไว้ดังนี้

1. ต้องพิจารณากำหนดเนื้อหาที่จะสอนไว้เป็นการล่วงหน้า ว่าเนื้อหาใดจะสอนตามลำดับก่อนหลังอย่างไร เมื่อถึงเวลาสอนก็สอนเนื้อหาที่นั้น ๆ ไปตามลำดับที่กำหนดไว้
2. ลำดับชั้นในการสอนมีความจำเป็นมาก หากไม่สอนไปตามลำดับขั้นของความยากง่ายในลักษณะที่เนื้อหาที่สอนก่อนเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้เนื้อหาต่อไปแล้ว การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ยาก
3. ลำดับชั้นในการสอนที่กล่าวมา จะต้องสอนสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยาก หรือจากสิ่งที่นักเรียนมีประสบการณ์อยู่บ้างแล้ว ไปหาสิ่งที่นักเรียนมีประสบการณ์น้อย

4. ในการสอนเนื้อหาหนึ่ง ๆ เช่น การสอนเขียนประโยค โดยประหยัดคำ การเรียงลำดับคำให้ถูกต้องที่ บางเนื้อหาที่ไม่มีลำดับชั้นในการสอน แต่บางเนื้อหาลำดับชั้นในการสอนมีความจำเป็นมาก หากไม่สอนตามลำดับชั้นแล้วการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ยาก

5. ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจหลายประการเป็นต้นว่า ความรู้เกี่ยวกับประโยค ความรู้เดิมของนักเรียน ความรู้ความสามารถที่นักเรียนต้องใช้ในการเรียนเนื้อหานั้น ๆ

6. เมื่อผู้สอนกำหนดว่าจะลำดับชั้นตอนการสอนอย่างไร จะสอนอะไรก่อน อะไร หลังแล้ว ผู้สอนต้องนึกและคิดไว้ล่วงหน้าด้วยว่าในการสอนขั้นนั้น ๆ มีเนื้อหาย่อยอะไรบ้างที่ต้องสอน มีลำดับชั้นการสอนอย่างไร จะใช้อุปกรณ์อะไรบ้าง การสอนการเขียนประโยคกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้สอนต้องใช้เทคนิคในการถ่ายทอดมากกว่าเด็กปกติ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กดังกล่าวมีปัญหาในการสื่อสารความหมายเทคนิคดังกล่าวคือ การสื่อสารระบบรวม (Total Communication) และในขณะเดียวกันก็อาจจะแสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้าและใช้ท่าทางประกอบ (ผดุง อารยะวิญญู. 2533 : 29) เพื่อให้เด็กเดาความหมายและเกิดความเข้าใจในความหมายนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้การใช้อุปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญยิ่งเพื่อช่วยสื่อสารการอ่านและเขียนประโยค ได้ถูกต้องนอกจากนี้

ราตรี ปิตดาวรานนท์ (2519 : 25) ยังกล่าวไว้ว่า ความยาวของประโยค นอกจากจะเป็นเครื่องวัดความสามารถในการใช้ภาษาที่เชื่อมั่นได้มากที่สุดแล้ว ยังทำให้ทราบถึงข้อบกพร่องของเด็กหูหนวกได้อีกด้วย นอกเหนือจากการวัดในด้านความยาวของประโยคการวัดในด้านที่เป็นรูปธรรม ก็ย่อมจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถในการเขียนยิ่งขึ้นผลจากการค้นคว้าของ ไมเคิล บัสท์. (Myklebust. 1964 : 288 - 290) ในด้านจำนวนคำต่อประโยคหรือความยาวของประโยคกับตัวแปรต่าง ๆ พบว่าความแตกต่างระหว่างเด็กหูหนวกกับเด็กปกติมีนัยสำคัญสูงที่ระดับอายุ โดยที่เด็กหูหนวกจะด้อยกว่าเด็กปกติ จำนวนประโยคที่เด็กหูหนวกเขียนมักน้อยกว่าเด็กปกติ เด็กหูหนวกมักเขียนประโยคสั้นกว่าใช้คำง่าย ๆ และประโยคไม่ซับซ้อน

จากการศึกษาของ จาร์ส จินดาวงศ์ (2545 : 12 ; อ้างถึงใน พูนศักดิ์ ฐิริปริษา. 2528 : 66) เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเขียนของเด็กหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า เด็กหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ มีความสามารถในการเขียนประโยคที่แตกต่างกัน โดยที่นักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะมีความสามารถในการเขียนประโยคมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ และ ปานกลางส่วนนักเรียนหูหนวกที่มีความสามารถในการอ่านปานกลางและต่ำมีความสามารถในการเขียนประโยคไม่แตกต่างกัน

ศราวุฒ บุณญาสนธิ์ และคนอื่นๆ (2535 - 34) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนอนุบาล ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ก่อนที่นักเรียนจะได้รับการสอนการเขียนประโยค และหลังจากที่นักเรียนได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนเขียนประโยคแล้ว นักเรียนมีความสามารถในการเขียนประโยค แตกต่างกันกล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนประโยคโดยชุดการสอนเขียนประโยค มีความสามารถในการเขียนประโยคสูงกว่าก่อนที่นักเรียนได้รับการสอน โดยใช้ชุด การสอนเขียนประโยค และยังพบต่อไปอีกว่า การเขียนประโยคของนักเรียนในระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะเขียนประโยคได้สมบูรณ์กว่า มีจำนวนคำในประโยคมากกว่า ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

จากเอกสารและการศึกษาค้นคว้าดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นพอสรุปได้ว่า การเขียนในรูปแบบประโยคเด็กต้องเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ เป็นพื้นฐาน การสังเกตรูปแบบการเขียนประโยค เนื้อหาสาระ ขั้นตอนของการสอนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กมาก การเขียนจำนวนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นจะพัฒนาดีกว่าเด็กปกติทุกด้าน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะมีความสามารถในการเขียนประโยค ได้ถูกต้อง ขึ้นอยู่กับระดับความบกพร่องทางการได้ยิน สภาพแวดล้อม ระดับชั้น และการใช้เทคนิคการถ่ายทอดของครูผู้สอนตลอดจนการใช้สื่อการสอนเป็นสำคัญ

6. ความสำคัญของกิจกรรมการเขียนประโยค

ความสำคัญของการเขียน เนื่องจากการเขียนมีความสำคัญต่อบุคคลและสังคมมาก จึงขอกกล่าวถึงความสำคัญ ของการเขียนโดยสรุปไว้ดังนี้ (กองทัพ เกลือบพลีชกุล. 2544 : 123)

6.1 เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนออกเสนอผู้อ่าน

6.2 เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ซึ่งเคยมีประสบการณ์ มาก่อน

6.3 เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องและผู้เขียนเกิดความรู้สึกประทับใจใน ประสบการณ์ที่ผ่านมา

6.4 เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจากสมัยหนึ่งไปสู่อีกสมัยหนึ่ง หรือจากชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง 20

6.5 เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล เนื่องจากการเรียนรู้เกือบทุกอย่างต้องอาศัย การเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือได้อ่าน

6.6 เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ ตามความประสงค์ที่มนุษย์แต่ละคนปรารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่องราว ทำให้รัก ทำให้โกรธ และสร้างหรือทำลายความสามัคคีของคนในชาติ

6.7 เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียน ทำให้รู้สึกถึงความสามารถของผู้เขียนได้จาก วรรณกรรมหรืองานเขียนอื่น ๆ

6.8 เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจให้สูงขึ้นได้

6.9 เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกส่วนบุคคลให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ในการแสดงความรู้สึกและแนวความคิด

6.10 เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและ สังคม

7. การเขียนประโยคกับการศึกษาพิเศษ

ความสามารถในการเรียนรู้ การที่จะเรียนรู้การใช้ชนิดของคำต่าง ๆ ได้ เด็กต้องมีความเข้าใจความหมายของคำในการเรียนรู้ความหมายของคำมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนรู้ความหมายของคำ เช่น ประสพการณ์ สิ่งแวดล้อม ระดับสติปัญญา ความยากง่ายและชนิดของคำ การเขียนชนิดของคำเป็นเครื่องบ่งชี้ความเจริญก้าวหน้าเด็กจะเขียนคำของเด็กที่รู้จักและเข้าใจความหมายก่อน ส่วนใหญ่จะเป็นคำนามและคำกริยา รองลงไป คือ คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำสรรพนาม คำบุรพบท และคำอุทาน เด็กจะเขียนคำอะไรก่อนนั้นขึ้นอยู่กับสภาพของเด็กอีกด้วยนักการศึกษาได้กล่าวถึงการเรียนรู้ชนิดของคำของเด็ก ดังนี้ เซอร์ล็อก (Hurlock, 1964 : 225) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้คำของเด็กปกติ เด็กจะเรียนรู้คำตามลำดับดังนี้คือ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ กับคำกริยวิเศษณ์ และคำบุรพบทกับคำสรรพนามจากผลการวิเคราะห์ทางสถิติของไมเคิลบัสต์ (Myklebust, 1964 : 306-416) เกี่ยวกับการใช้ชนิดของคำในเชิงเขียน เปรียบเทียบกับเด็กปกติกับเด็กหูหนวก โดยใช้แบบทดสอบการเขียนเรื่องจากภาพ ศึกษาจากเด็กปกติจำนวน 200 คน และเด็กหูหนวกจำนวน 200 คน พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างการใช้ชนิดของคำในเด็กปกติ และเด็กหูหนวก โดยที่เด็กปกติการใช้ชนิดของคำมักเริ่มจากคำนาม คำกริยา คำนำหน้านาม (Articles) และคำสรรพนาม คำบุรพบท คำคุณศัพท์ และคำสันธาน เป็นไปอย่างล่าช้า และรู้จักใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ เมื่ออายุ 15 ปี ในเรื่องของคำนามพบว่า เป็นชนิดของคำที่ใช้มากที่สุดทั้งในเด็กปกติ และเด็กหูหนวกแต่ในเด็กหูหนวกจะมีเปอร์เซ็นต์ของการใช้คำนามมากกว่าเด็กปกติในทุกๆระดับอายุ โดยเฉพาะในระดับอายุ 7 ปี จะใช้เกือบเป็น 2 เท่า ของเด็กปกติ ในช่วงอายุ 7 ปี

จะได้คะแนนการใช้คำนาม 10017 เปอร์เซนต์ จนถึงอายุ 11 ปี แต่ในระดับอายุ 13 – 15 ปี จะลดลง เป็น 90 เปอร์เซนต์ และสำหรับเด็กปกติหลังจาก 7 ปีแล้วจะไม่ใช้คำนามเพียงอย่างเดียวคำกริยาใช้ เป็นอันดับที่สองรองจากคำนาม พบว่าที่ระดับอายุ 7 ปี เด็กปกติใช้กริยาเป็น 2 เท่าของเด็กหูหนวก จาก 9 – 15 ปี คะแนนพอเปรียบเทียบ ใกล้เคียงกันแต่จะมีเด็กหูหนวกที่ได้คะแนนศูนย์ในทุกระดับ อายุคำสรรพนาม เด็กหูหนวกใช้คำสรรพนามได้ในช่วงระดับอายุตอนปลาย และมีความ คล่องแคล่วน้อยกว่าเด็กปกติ ยิ่งในเด็กหูหนวกจะใช้คำสรรพนามก็ต่อเมื่ออายุ 9 ปี ไปแล้วคำบุรพ พท ใช้เป็นอันดับที่สี่ พบว่าที่ระดับอายุ 7 ปี ไม่มีหูหนวกคนใดใช้คำนี้เลยแต่เมื่อเติบโตขึ้นจะมี พัฒนาการใช้คำชนิดนี้คล่องแคล่วขึ้นคำคุณศัพท์ เด็กปกติความคล่องแคล่วในการใช้คำนี้ พบเมื่อ อายุ 7 ปี แต่เมื่ออายุมากขึ้นก็ไม่แสดงความเปลี่ยนแปลงชัดเจน ในเด็กหูหนวกไม่พบคำชนิดนี้เลย ในระดับอายุ 7 ปี และจะค่อย ๆ ดีขึ้น แต่ไม่เท่ากับคำบุรพพทคำกริยา คำวิเศษณ์ พบว่า คำชนิดนี้มี ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับวุฒิภาวะในคนปกติ แต่เป็นสิ่งที่ยากที่สุดในบรรดาคำทั้งหลาย สำหรับเด็กหูหนวกจึงไม่สามารถใช้คำนี้ได้จนกระทั่งอายุ 11 ปี แต่ก็ไม่พัฒนาไปมากนักเมื่ออายุ มากขึ้นคำสันธาน เด็กปกติจะรู้จักใช้คำชนิดนี้เมื่ออายุ 9 ปี ส่วนเด็กหูหนวกจะใช้เมื่ออายุ 11ปี แต่ไม่ได้ใช้บ่อยนักคือประมาณ 6 เปอร์เซนต์ สำหรับเด็กปกติ และ 3 เปอร์เซนต์สำหรับเด็กหูหนวก คำอุทาน เด็กปกติและเด็กหูหนวกจำนวนน้อยคนที่ใช้คำอุทาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากภาพ ไม่ได้เข้าใจ ให้เด็กใช้คำชนิดนี้มากนัก

8. มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระการเรียนรู้มี รายละเอียด ดังนี้

สาระที่ 2 : การเขียน

มาตรฐาน ท. 2.1 : ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้า อย่างมีประสิทธิภาพ

นิทาน

1. ความหมายของนิทาน

นิทานมาจากคำภาษาบาลีว่า “นิทานถลัก” หมายถึง เรื่องเดิม หรือเรื่องที่ผูกขึ้น เรื่องที่อ้างอิง ดังนั้น นิทานจึงหมายถึง เรื่องราวที่เล่ากันมาแต่สมัยโบราณ (ไพพรรณ อินทนิล, 2534 : 11)

เกริก ชู้นพันธ์ (2539 : 8) ได้ให้ความหมายว่า นิทานหมายถึง การผูกเรื่องขึ้น เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสุขสนทนาร่วมกัน คำสอนจรรยาในการชีวิต การเล่านิทานเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่อเนื่องของผู้เล่าให้คนรุ่นใหม่ฟัง

วิไล มาศจรัส (2539 : 11) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่ที่เล่ากันมา เช่น นิทานอีสป นิทานชาดก ในทางคติชนวิทยา นิทานถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในหลายอย่างของมนุษย์ เป็นสิ่งที่มีความหมาย มีคุณค่าซึ่งนิทานนั้นจะมีทั้งนิทานที่เล่าปากเปล่า จดจำกันมากแบบมุขปาฐะ และนิทานที่มีการเขียนบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

จวีตลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2525 : 137) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานมีมาแต่สมัยโบราณ ซึ่งเป็นวิธีการถ่ายทอดวัฒนธรรมโดยใช้วิธีง่าย ๆ ได้ผลคุ้มค่า เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ความคิดปลูกฝังค่านิยมข้อปฏิบัติสร้างความสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้เล่ากับผู้ฟัง

พรอนงค์ นิยมคำ (2538 : 1) กล่าวว่านิทานคือความสุขสำหรับเด็ก เป็นสายใยผูกพันระหว่างพ่อแม่ลูก และระหว่างครูกับศิษย์ เด็ก ๆ ควรมีชั่วโมงนิทาน ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน รูปแบบของนิทานอาจเป็น นิทานเล่าปากเปล่า นิทานจากหนังสือภาพ หรือนิทานที่เล่าด้วยศิลปะต่าง ๆ

ไพเราะ พุ่มม่น (2544 : 29) กล่าวว่านิทานคือเรื่องที่เล่าต่อ ๆ กันมา หรือเรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นเพื่อความสุขสนทนาร่วมกันเป็นคติสอนใจ หรือแนวปฏิบัติที่ถูกต้องที่ควรปฏิบัติในการดำรงชีวิต

จากความหมายของนิทานดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า นิทาน คือ เรื่องราวที่เล่าต่อ ๆ กันมาเป็นเวลานาน โดยจุดมุ่งหมายเพื่อความสุขสนทนา เพลิดเพลิน และให้ความรู้ เพื่อให้เป็นคนที่อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และบางครั้งก็สอดแทรกข้อคิดหรือคุณธรรมเพื่อสอนใจด้วย ในระหว่างการเล่าเรื่องให้เด็กฟังอาจจะมีการสนทนาโต้ตอบ อภิปรายซักถาม แสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่องราวก็ได้ ขึ้นอยู่กับจุดหมายของการเล่านิทาน

2. วัตถุประสงค์ของการเล่านิทาน

2.1 เพื่อสนองความต้องการของเด็ก เพราะโดยธรรมชาติของเด็กชอบฟังนิทาน ให้เด็กเกิดความสุขสนทนา เพลิดเพลิน มีความสุข ผ่อนคลายความตึงเครียด

- 2.2 ฝึกด้านการฟัง ฝึกสมาธิ เป็นการยืดช่วงความสนใจ ให้ยาวขึ้น
- 2.3 ให้เด็กมีคุณธรรม จริยธรรม และมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์
- 2.4 ให้เกิดการเรียนรู้คำใหม่ ๆ และใช้ภาษาได้ถูกต้อง
- 2.5 เสริมทักษะการเรียนรู้สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัว ที่เหมาะสมกับวัย
- 2.6 เพื่อให้เด็กกล้าแสดงออก กล้าซักถาม และแสดงความคิดเห็น
- 2.7 เพื่อให้เด็กรู้จักเลียนแบบในสิ่งที่ดี และหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดี
- 2.8 เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการที่ดี
- 2.9 ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา และรู้จักเรียบเรียงการใช้ภาษา อย่างเป็นระบบ
- 2.10 เด็กเกิดความอยากอ่านหนังสือ และคุ้นเคยกับหนังสือ
- 2.11 ครูและเด็กมีความใกล้ชิด และมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน
- 2.12 เป็นการปูพื้นฐานความพร้อมด้านการอ่านแก่เด็ก

3. ประเภทของนิทาน

- 3.1 นิทานปรัมปรา เป็นนิทานเก่าแก่ที่เล่าต่อ ๆ กันมา
- 3.2 นิทานท้องถิ่นเป็น นิทานเกี่ยวกับประเพณี วัฒนธรรม
- 3.3 ความเชื่อประวัติของท้องถิ่น
- 3.4 นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องที่แสดงปฏิภาณ ไหวพริบ ทำให้เกิดความขบขัน
- 3.5 นิทานคติธรรม เป็นเรื่องสอนใจ ทำให้เห็นถึงความดี ความชั่ว
- 3.6 เทพนิยายเป็นเรื่องสมมติเกี่ยวกับเทพเจ้า นางฟ้า
- 3.7 นิทานทั่วไป เป็นนิทานเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม สัตว์ ฯลฯ

4. นิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยต่าง ๆ

เกริก ยूनพันธ์ (2539 : 58 - 60) กล่าวว่า นิทานหรือเรื่องราวที่เล่าให้เด็กฟัง ผู้เล่าหรือครูจะต้องพิจารณาความเหมาะสมในเนื้อหา การนำเสนอ ผู้เล่าจึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ประสบการณ์ และความสามารถที่แยกแยะ เลือกรรนิทานให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของเด็ก ซึ่งเด็กแต่ละคน แต่ละกลุ่มจะมีความแตกต่างกันไป ดังนั้นการเลือกนิทานจึงควรดูให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

4.1 เด็กวัยแรกเกิดถึง 2 ขวบ

เด็กวัยนี้สนใจนิทานที่มีเรื่องสั้น ๆ หรือ นิทานที่กล่าวถึงถ้อยคำเป็นคำ พร้อมรูปภาพประกอบที่มีสีสัน นอกจากนิทานที่มีคำพูดเป็นคำ ๆ แล้ว เด็กในวัยนี้เพลงกล่อมเด็กถือว่ามีความสำคัญต่อเขามาก

4.2 เด็กวัยระหว่าง 2-4 ปี

เด็กวัยนี้จะสนใจคำพูดที่มีถ้อยคำคล้องจอง ซักถาม เพราะใคร่รู้ใคร่เห็นและชอบให้พี่เลี้ยง หรือพ่อแม่ร้องเพลงหรือท่องคำคล้องจองให้ฟัง เด็กจะจำคำลงท้ายของแต่ละประโยคของคำคล้องจอง โดยออกเสียงตาม หรือเปล่งเสียงร้องตามเป็นคำ ๆ สำหรับเด็กในวัยนี้นิทานก่อนนอนมีความสำคัญมากนิทานที่จะเล่าใช้เล่าจะเป็นเรื่องซ้ำ ๆ ของทุก ๆ คืน และคืนละหลาย ๆ ครั้งในเรื่องเดียวกัน โดยเนื้อหากงเดิมเพียงแต่ผู้เล่า เพิ่มเติมรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้เรื่อสนุกตามสถานการณ์ในแต่ละวันเท่านั้น

4.3 เด็กอายุระหว่าง 4-6 ปี

เด็กวัยนี้จะให้ความสนใจเกี่ยวกับตัวเองน้อยลง และหันมาสนใจสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวของเขามากขึ้น แต่ความสนใจของเด็กในวัยนี้ เป็นระยะสั้น ๆ เท่านั้น คำกล่อมที่คล้องจอง เช่น เพลงกล่อมเด็กเด็กยังชื่นชอบอยู่ คำทนายปัญหาจะชอบมาก และนิทานเป็นคำประพันธ์สัมผัสคล้องจองเด็ก ๆ จะชอบมากและสิ่งที่เด็กวัยนี้ชอบยังรวมถึงนิทานที่มีตัวเดินเรื่องหรือตัวเองของเรื่องเป็นสัตว์พูดได้ เช่น หมาป่าพูดกับหนูน้อยหมวกแดง เป็นต้น

4.4 เด็กอายุระหว่าง 6-8 ปี

เด็กวัยนี้จะชอบนิทานที่ตื่นเต้นผจญภัย เรื่องลึกลับเร้าความสนใจ หรือเรื่องราวที่เกิดจากจินตนาการที่เกินเลยความจริง โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ นางฟ้า พ่อแม่และแม่มด เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความจริง เช่น นางเงือก เจ้าชายกบ ซินเดอเรลลา เจ้าหญิงนิทรา นิทานอีสป เป็นต้น

4.5 เด็กอายุระหว่าง 8-10 ปี

เด็กวัยนี้ เริ่มสนใจสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ มากขึ้น และเริ่มสนใจการอ่านมากขึ้น ด้วยเด็ก ๆ จะชอบอ่านนิยายสั้น ๆ และนิทานทุกประเภท เรื่องราวต่าง ๆ ทั้งหมดนี้ เด็กจะอ่านทั้งหนังสือของไทยและหนังสือแปลจากต่างประเทศ หนังสือประเภทต่าง ๆ ที่เด็กวัยนี้อ่าน ได้แก่ เรื่องชีวิตประวัติของวีรบุรุษ หนังสือประวัติศาสตร์ หนังสือคณิตศาสตร์ นิยายข้ามัน เป็นต้น

4.6 เด็กอายุระหว่าง 10-12 ปี

เด็กวัยนี้สนใจเรื่องราวที่ระบบการคิดและการสร้างสรรค์ที่ซับซ้อนมากขึ้น การอ่านของเด็กเริ่มแตกฉานและคล่องแคล่วมากขึ้น เรื่องที่สนใจจึงกว้างขึ้น พร้อมทั้งให้ความสนใจเกี่ยวกับอนาคตของตนเองด้วยความเพ้อฝัน อยากรู้อยากเห็นบุคคลที่มีชื่อเสียง ที่ชื่นชอบเด็กในวัยนี้อ่านหนังสือหลากหลาย เช่น นิยาย นิทาน สารคดี นิตยสาร หนังสือประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

สรุปว่า เด็กแต่ละเพศ แต่ละวัย มีความต้องการและความสนใจแตกต่างกัน ดังนั้น ในการเลือกนิทานหรือเรื่องราวให้เด็กนั้นควรคำนึงถึงความต้องการ ความเหมาะสมและความสนใจของเด็กเป็นสำคัญ เพื่อเด็กจะมีความชื่นชอบ ถูกใจ จะทำให้การเล่านิทานนำไปสู่การพัฒนา การเขียนประโยคที่ดียิ่งขึ้น

5. ประโยชน์ของนิทาน

ไพพรรณ อินทนิล (2534 : 49) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของนิทาน ดังต่อไปนี้ นิทาน เป็นสื่อเชื่อมโยงความรักใคร่ ความใกล้ชิดระหว่างพ่อแม่และลูกครุ ลูกศิษย์ บรรณารักษ์กับเด็ก ๆ ที่มาใช้ห้องสมุด ทำให้เด็กเกิดความอบอุ่น เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง รู้ว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมสนองต่อความต้องการของเด็ก ๆ ที่อยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็น อยากรับประสบการณ์ ซึ่งส่วนหนึ่งได้มาจากการฟังนิทานฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟัง มีสมาธิ รู้จักสำรวมอริยาบถของตนเอง เป็นผู้สร้างสรรค์ในด้านภาษาให้แก่เด็ก ทำให้เกิดความสุนทรีย์ในภาษา เพราะมีแบบอย่างที่ดี การออกเสียง ร ล และตัวควบกล้ำได้อย่างถูกต้องให้ความบันเทิงแก่เด็ก ๆ ทำให้เด็กผ่อนคลายอารมณ์ ได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ทำให้เด็ก ๆ ร่าเริงแจ่มใสสมวัยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ๆ นิทานก่อให้เกิดจินตนาการ เด็กอาจจะเกิดความคิดสร้างสรรค์ในการแต่งนิทานขึ้นเอง หรือวาดรูปตามจินตนาการจากนิทานที่ได้ฟัง ทำให้เด็ก ๆ คิดว่าเขามีโลกส่วนตัวที่เขาจะคิดสร้างสรรค์อะไรก็ได้ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเองตามมาเพิ่มพูนความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ ให้กับเด็ก เช่น ด้านศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีภูมิศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ ทำให้เด็กสามารถตัดสินใจในด้านการแสดงออกและสนองตอบเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้องผู้เล่ามีโอกาสที่แทรกคำสั่งสอนไปในนิทานเท่าที่เด็กจะรับไว้ได้ เช่น ปลูกฝังคุณธรรมด้านต่าง ๆ สอนให้รักเมตตาต่อสัตว์ ไม่พูดเท็จ มีความซื่อสัตย์ มีใจโอบอ้อมอารี ไม่อิจฉาริษยาถิ่น เป็นการกลมกลือนิสัยเด็กให้น่ารัก อ่อนโยน ไม่เอาเปรียบ เป็นที่รักของทุกคนจะเห็นได้ว่านิทานเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาด้านต่าง ๆ ของเด็กทุกวัยเป็นการสร้างความสนุกสนานที่ยาวนานและเป็นการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ โดยไม่รู้ตัว ทั้งภาษา ศิลปวัฒนธรรม ความรู้รอบตัวและความคิดจินตนาการ และจะเป็นการสร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดทีละเล็กทีละน้อยจนกระทั่งกลายเป็นนักอ่าน โดยไม่รู้ตัว

6. วิธีการเล่านิทาน

การเล่านิทาน ผู้เล่านิทานควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ (ปรีดา ปัญญาจันทร์ และ ชีวัน วิสาสะ . 2538 : 21 - 86) เล่าปากเปล่า การเล่าปากเปล่านั้น ผู้เล่าต้องเตรียมตัวเองให้พร้อมพอสมควร เพราะจุดสนใจของเด็กที่กำลังฟังนิทานอยู่ที่ผู้เล่าเท่านั้น วิธีการเตรียมตัวในการเล่านิทานมีดังนี้

8. นิทานแผ่นเดียว หมายถึง แผ่นภาพประกอบใช้ในการเล่านิทาน เป็นภาพที่วาดขึ้นมา มีขนาดใหญ่พร้อมเรื่องราวของนิทานแต่ละเรื่องชัดเจน

จากการสอนด้วยแผ่นภาพนิทาน เด็กพิเศษที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสนใจในการสื่อสารและพยายามเรียบเรียงคำและสามารถเขียนออกมาเป็นประโยคได้ถูกต้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ราตรี ปิตาวรานนท์ (2525 : 25) ยังกล่าวว่า ความหมาย ของประโยคนอกจากจะเป็นเครื่องวัดความสามารถในการใช้ภาษาที่เชื่อมั่นได้มากที่สุดแล้ว ยังทำให้ทราบถึงข้อบกพร่องของเด็กหูหนวกได้อีกด้วย นอกเหนือจากการวัดในด้านความยาวของประโยคการวัดในด้านที่เป็นรูปธรรม ก็ย่อมเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถในเขียนยิ่งขึ้น

สราญ บุญญานุสนธิ์ และคนอื่นๆ (2535 : 34) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ก่อนที่นักเรียนจะได้รับการสอนการเขียนประโยค และหลังจากที่นักเรียนได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนเขียนประโยคแล้ว นักเรียนมีความสามารถในการเขียนประโยคแตกต่างกันกล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนประโยค โดยชุดการสอนเขียนประโยคมีความสามารถในการเขียนประโยคสูงกว่าก่อนที่นักเรียนได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนเขียนประโยค และยังพบต่อไปอีกว่าการเขียนประโยคของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะเขียนประโยคได้สมบูรณ์กว่าจำนวนคำในประโยคมากกว่า ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

มานพ อุหาแก้ว (2542 : 4) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนรูปประโยค ระหว่างการสอนใช้แผ่นภาพการ์ตูนกับการสอนปกติของนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ความสามารถในการเขียนรูปประโยคระหว่างการสอน โดยใช้แผ่นภาพการ์ตูนกับการสอนปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลักขณา กิจเสง (2542 : 50) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้หนังสือเรียนที่ภาพประกอบเป็นภาพเหมือนกับภาพการ์ตูน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนศาลาอู่ สำนักงานเขตมนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน โดยวิธีสุ่มตัวอย่างง่ายแบ่งกลุ่มทดลอง 30 คน และ

กลุ่มควบคุม 30 คน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการอ่านของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดยสื่อหนังสือเรียนที่ใช้ภาพเหมือนกับสื่อหนังสือเรียนที่ใช้การ์ตูนแตกต่างกัน การเขียนประโยคจะมีลักษณะการใช้คำง่าย ๆ เป็นประโยคสั้นและประโยคไม่ซับซ้อน

จำรัส จินดาวงศ์ (2545 : 12) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนของนักเรียนหูหนวกชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนต่างกันจะใช้ คำนาม คำกริยาแตกต่างกัน การเขียนประโยคจะมีลักษณะการใช้คำง่าย ๆ เป็นประโยคสั้น ๆ และประโยคไม่ซับซ้อน

สมหมาย ปะบุตร (2546 : 91) ศึกษาความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนแบบ 4 MAT พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนแบบ 4 MAT กับที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนตามแนวการสอนของกรมวิชาการ มีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสนใจในการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุไรรัตน์ มาประสพ (2547 : 47) ศึกษาความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน พบว่า ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสูงขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดี โดยมีคะแนนความสามารถในการเขียนประโยคเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่าง 24-28 คะแนนและความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและการศึกษาค้นคว้าดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นพอสรุปได้ว่า การเขียนในรูปแบบประโยคเด็กต้องเข้าใจความหมายของคำต่างๆเป็นพื้นฐาน การสังเกตรูปแบบการเขียนประโยคเนื้อหาสาระ ขั้นตอนของการสอนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กมาก การเขียนจำนวนประโยคของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นจะพัฒนาดีต่อกว่าเด็กปกติทุกด้านเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะมีความสามารถในการเขียนประโยคได้ถูกต้องขึ้นอยู่กับระดับความบกพร่องทางการได้ยิน สภาพแวดล้อม ระดับชั้น และการใช้เทคนิคการถ่ายทอดของครูผู้สอน ตลอดจนการใช้สื่อการสอนเป็นสำคัญ

ประภาพร ธรรมวิพากย์ (2550 : 75) จากผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่เรียน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้และแผนภาพการ์ตูน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย

ซึ่งสรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการเรียนรู้และแผนภาพการ์ตูน เป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นักเรียนสามารถฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง แผนภาพการ์ตูนมีขนาดใหญ่ นักเรียนสามารถมองเห็นได้ชัดเจน และมีการทบทวนอยู่ตลอดเวลา โดยการทำแบบฝึกทักษะและแบบทดสอบ ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจและจดจำได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับกฎแห่งการเรียนรู้ของเกสตัลท์ ที่เน้น “การรับรู้เป็นส่วนรวมมากกว่าส่วนย่อย” เนื่องจากแผนภาพการ์ตูนเป็นรูปภาพโดยรวมมองเห็นแล้วเข้าใจได้ว่าคนที่ปรากฏในภาพกำลังทำอะไรทำให้เกิดความจำได้ดีขึ้นกว่าที่การเขียนประโยคโดยไม่มีรูปภาพประกอบ จึงส่งผลให้ความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนสูงขึ้น

จากผลการวิจัยภายในประเทศจะพบว่า การใช้สื่อนิทาน ประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น แต่รายงานส่วนใหญ่เป็นการรายงานวิจัยเกี่ยวกับเด็กปกติและเด็กสติปัญญา ซึ่งรายงานผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานประกอบการสอนในเรื่องการสอนเขียนประโยคภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยังมีน้อย

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

แบลนด์และบริดเจอร์ (Blank, R, and Engler. 1992 : 145) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “รูปแบบของการถ่ายโยงการเรียนรู้ในเด็กหูตึงและเด็กที่มีการได้ยินปกติ” โดยการทดลองกับเด็กปกติ 45 คน และเด็กหูหนวกอีกด้วย

โรมิก (Romig. 1996 : 778) ได้ศึกษาลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษา พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสะกดคำและวิธีการสอนของครูที่มีอิทธิพลเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องใช้สายตา มากกว่าเด็กปกติในการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำและกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ ส่วนตัวอักษรที่พิมพ์ครูต้องมีกิจกรรมหลายรูปแบบและมีสื่อหลายชนิด รวมทั้งให้โอกาสเด็กในการใช้ภาษาเขียนเพื่อการสื่อความหมายในหลาย ๆ สถานการณ์

อิตาโน (Itano. 1996 : 3) ได้ศึกษาการทดสอบทักษะการเขียนของเด็กหูหนวกและเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้สรุปว่า ตั้งแต่ปี 1990 ที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าปัจจุบันมีวิธีการใหม่ ๆ ที่ใช้เกณฑ์การเรียนมาเพื่อพัฒนาเกี่ยวกับเรื่อง ไวยากรณ์ ความเข้าใจ การอ่าน ซึ่งนำมาใช้กับเด็กหูหนวกโดยที่ไม่มีการวิเคราะห์ไปที่เด็กหูหนวกแต่ละคน จึงทำให้การศึกษาเด็กหูหนวกมีการเปลี่ยนแปลงมากหรือยังเหมือนเดิม แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์การอ่านและภาษาการเขียนของเด็กหูหนวกไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

บราวน์ – ลีเวย์ ชารอน (Brown – levy Sharon. 2004 : 127) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของพ่อแม่ในการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาและการสื่อสารของเด็กหูหนวกพบว่า พ่อแม่มีบทบาทสำคัญในพัฒนาทางด้านภาษาของลูกหูหนวก ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วพ่อแม่ใช้ภาษาในการสื่อสารกับลูกตั้งแต่เด็กเป็นการสร้างความคุ้นเคยระหว่างพ่อแม่และลูกเด็กหูหนวกส่วนใหญ่ไม่เข้าใจภาษาพูดได้ดีพอ พ่อแม่ก็ไม่สามารถเข้าถึงการสื่อสารกับลูกทำให้ไม่มีโอกาสที่จะสื่อสารกับพ่อแม่ได้ เด็กหูหนวกจะมีข้อจำกัดในการใช้ภาษามีความล่าช้าในการจำคำศัพท์ และความรู้กว้าง ๆ ดูเหมือนว่าจะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ในภายหลังการพัฒนาทางด้านภาษาของเด็กหูหนวกจะต้องอาศัยความร่วมมือกัน ระหว่างภาครัฐ องค์กรครอบครัวของคนพิการ และสังคมของคนหูหนวก ในการพัฒนาภาษาให้กับเด็กหูหนวก

จากผลการวิจัยและศึกษาต่าง ๆ ข้างต้น แสดงให้เห็นถึง คุณค่าของนิทาน ที่มีบทบาทสำคัญต่อการส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของมนุษย์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งนักการศึกษา นักจิตวิทยา ตลอดจนนักศิลปศึกษาโดยทั่วไป ต่างก็มีความเห็นสอดคล้องกันว่า นิทานเป็นวิชาที่มีส่วนสำคัญในการพัฒนา และปลูกฝังการแสดงออกทางอารมณ์ ความคิดสร้างสรรค์ สร้างเสริมสุขภาพจิตที่ดี พร้อมทั้งส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะการใช้ นิทานแผ่นเดียวเป็นพื้นฐานในการเรียนของเด็กพิเศษ นอกจากจะช่วยส่งเสริมประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ให้แก่เด็กแล้ว ยังเป็นกระบวนการที่ช่วยให้เด็กได้ถ่ายทอดความคิดจินตนาการ และนอกเหนือไปกว่านั้นยังสามารถช่วยให้เด็กมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ได้ดียิ่งขึ้น